

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๒๐/๒๕๕๘
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๒๔๑/๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๓ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

{	ระหว่าง	บริษัท เอเซีย นพรีอเพอर्टี้ จำกัด	ผู้ฟ้องคดี
		องค์การบริหารส่วนตำบลบึงบอน ที่ ๑ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ ๒๒๘๒/๒๕๕๔ หมายเลขแดงที่ ๒๑๒๑/๒๕๕๗

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ เลขที่ดิน ๕๓๓ ตำบลบึงบอน อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี เนื้อที่ ๓๐ ไร่ เป็นกรรมสิทธิ์ของบริษัทเอเซีย นพรีอเพอर्टี้ จำกัด (เดิม) ซึ่งเป็นบริษัท ๑ ใน ๕ บริษัท ก่อนที่จะโอนมายังผู้ฟ้องคดีโดยผลของการจดทะเบียนควบบริษัทดังกล่าวกับบริษัทอีก ๕ บริษัท ตามมาตรา ๑๒๔๓ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๓ โดยบริษัทที่ควบรวมใหม่นี้ใช้ชื่อเดิมที่ดินแปลงโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ดังกล่าว บริษัทเอเซีย นพรีอเพอर्टี้ จำกัด (เดิม) ซื้อมาจากนางประยูร บุญยิ่ง เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๗ โดยก่อนซื้อขายและรับมอบที่ดินได้มีการตรวจสอบสภาพที่ดินแล้วว่าไม่มีสิ่งปลูกสร้าง ไม่มีการเช่า ไม่มีการบุกรุก ไม่มีการรอนสิทธิ รวมทั้งไม่เป็นทางสาธารณประโยชน์ ทางภาระจำยอมหรือทางจำเป็นแต่อย่างใด ต่อมา เมื่อวันที่ ๒

/เมษายน...

เมษายน ๒๕๓๙ บริษัทเอเซียน พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (เดิม) ได้รังวัดแบ่งหักที่ดินบางส่วนทางด้านทิศตะวันตก เนื้อที่ประมาณ ๒ งาน ๒๘ ตารางวา ออกเป็นคลองซอยที่ ๗ อุทิศให้เป็นสาธารณประโยชน์ คงเหลือเนื้อที่ ๒๙ ไร่ ๑ งาน ๗๒ ตารางวา และที่ดินยังคงมีสภาพตามเดิม ไม่มีการบุกรุกแต่อย่างใด จนกระทั่งเมื่อเดือนกันยายน ๒๕๕๓ บริษัทเอเซียน พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (เดิม) ได้ยื่นคำขอรังวัดสอบเขตโฉนดที่ดินแปลงดังกล่าวต่อสำนักงานที่ดินจังหวัดปทุมธานี สาขาธัญบุรี โดยมีการรังวัดเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๓ พบว่าที่ดินด้านทิศใต้มีสภาพเป็นถนนลูกรังกว้างประมาณ ๘ เมตร และมีการปักเสาและพาดสายส่งกระแสไฟฟ้ายาวตลอดแนวด้านทิศใต้ ซึ่งเจ้าหน้าที่รังวัดได้แจ้งให้ทราบว่าหากที่ดินมีสภาพเป็นถนนสาธารณประโยชน์ที่ประชาชนใช้ร่วมกันตัดผ่านที่ดินจะต้องแบ่งหักที่ดินให้เป็นสาธารณประโยชน์ ซึ่งบริษัทเอเซียน พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (เดิม) ขอตรวจสอบจากหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องก่อน ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ เจ้าหน้าที่รังวัดได้นัดตัวแทนนายกองค์การบริหารส่วนตำบลบึงบอนและนายอำเภอหนองเสือมาให้ถ้อยคำต่อเจ้าหน้าที่ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบึงบอนและนายอำเภอหนองเสือไม่ยืนยันว่าสภาพทางลูกรังที่ปรากฏในที่ดินเป็นทางสาธารณประโยชน์ สำนักงานที่ดินจังหวัดปทุมธานี สาขาธัญบุรี จึงได้สรุปรายงานการรังวัดว่าที่ดินแปลงพิพาทเป็นที่ดินเปล่า ในที่ดินมีสภาพเป็นทางลูกรังบางส่วนยาวตลอดแนวด้านทิศใต้ และหลักเขตเก่าอยู่ครบทุกหลัก วัดระยะได้เท่าเดิม ภายหลังกการรังวัดที่ดิน ผู้ฟ้องคดีซึ่งได้จดทะเบียนรับสิทธิในที่ดินแปลงพิพาทได้สอบถามเจ้าของที่ดินข้างเคียงทราบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้เข้ามาทำถนนในที่ดินพิพาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้เข้ามาปักเสาและพาดสายส่งไฟฟ้า รวมทั้งติดตั้งโคมไฟส่องทางสาธารณะในที่ดินพิพาท ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๔ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และหนังสือลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อขอให้รื้อถอนเสา และสายส่งกระแสไฟฟ้า โคมไฟส่องทางสาธารณะ พร้อมทั้งปรับสภาพที่ดินให้กลับคืนสู่สภาพเดิม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือที่ ปท ๗๓๔๐๑/๕๐ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ชี้แจงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้อุดหนุนเงินให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขยายเขตจำหน่ายไฟฟ้าเข้ามาในที่ดินของผู้ฟ้องคดี และเป็นผู้ใช้รถเกเรดเข้ามาปรับสภาพที่ดินของผู้ฟ้องคดีให้เป็นถนน ผู้ฟ้องคดีจึงเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจงใจที่จะเข้ามารบกวนและหรือแย่งการครอบครองที่ดินของผู้ฟ้องคดีทั้งที่ทราบว่าไม่มีอำนาจตามกฎหมาย โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เข้ามาในที่ดินและปรับสภาพที่ดินของผู้ฟ้องคดีให้เป็นถนน ซึ่งถนนดังกล่าวไปสิ้นสุดยังที่ดินของบุคคลมีชื่อบางกลุ่มเพื่อทำให้ที่ดินมีมูลค่าสูงขึ้น อันเป็นการเอื้อประโยชน์เฉพาะกลุ่มมิได้เป็นการเอื้อประโยชน์ต่อประชาชนทั่วไปโดยสุจริต ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เข้ามาปักเสาและพาดสายส่งกระแสไฟฟ้าโดยผลการอันจะอ้างเหตุจำเป็นเร่งด่วนมิได้ และมีได้แจ้งเป็นหนังสือล่วงหน้าให้แก่ผู้ฟ้องคดีพิจารณาให้ความยินยอมก่อน ซึ่งขัดต่อมาตรา ๓๔ หรือมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๐๓ การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงทำให้

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายไม่สามารถเข้าใช้ประโยชน์ในที่ดินพิพาทได้เต็มแปลง และไม่สามารถนำมาพัฒนาเพื่อการจัดสรรที่ดินตามวัตถุประสงค์ของผู้ฟ้องคดีได้ อีกทั้งทำให้มูลค่าของที่ดินแปลงดังกล่าวลดลงเนื่องจากมีถนนผ่านเข้ามาในที่ดิน

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันรื้อถอนและขนย้ายวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เช่น เสาไฟฟ้า สายส่งกระแสไฟฟ้าและโคมโไฟส่องทางสาธารณะรวมทั้งอุปกรณ์ต่างๆ เป็นต้น ออกจากที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ เลขที่ดิน ๕๓๓ ตำบลบึงบอน อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี พร้อมทั้งปรับสภาพที่ดินแปลงดังกล่าวให้กลับคืนสู่สภาพเดิม และห้ามมิให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเข้ารบกวนการครอบครองที่ดินแปลงดังกล่าว

ศาลปกครองชั้นต้นได้สวนข้อเท็จจริงประกอบการพิจารณาในชั้นตรวจรับคำฟ้องมีข้อเท็จจริงดังนี้

ผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำสรุปได้ว่า เอกสารที่เป็นที่พิพาทซึ่งระบายสีเขียวนั้น ผู้ฟ้องคดีจัดทำขึ้นเอง ที่ดินทางทิศตะวันตกเดิมติดถนนชื่อคลองซอยที่ ๗ ผู้ฟ้องคดีได้อุทิศบางส่วนเพิ่มเพื่อเป็นถนนสาธารณะเพิ่มขึ้น บริเวณพิพาทอยู่ด้านทิศใต้ของที่ดิน มีที่ดินแปลงพิพาทแปลงเดียว ผู้ฟ้องคดียืนยันตามคำขอท้ายฟ้อง ไม่ประสงค์จะเรียกค่าเสียหาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ถ้อยคำสรุปได้ว่า เท่าที่ตรวจสอบเบื้องต้นทราบข้อเท็จจริงว่า ในที่ดินฝั่งตะวันออกของผู้ฟ้องคดี เจ้าของเดิมได้มีการแบ่งขายเป็นแปลง ๕ ไร่ ประมาณ ๔ แปลง ผู้ซื้อที่ดินรายหนึ่งชื่อ นายทวีศักดิ์ เทพธัญญะ ซึ่งเป็นอดีตกำนันตำบลบึงบอน ซื้อที่ดินจากนาวาอากาศเอก จำลอง บุญยิ่ง เมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๒๕ ปัจจุบันนายทวีศักดิ์ถึงแก่กรรมแล้วที่ดินแปลงนี้ยกให้บุคคลอื่น แต่นายเวียง เทพธัญญะ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๘ ตำบลบึงบอน บุตรชายของนายทวีศักดิ์ เล่าให้ฟังว่า เท่าที่จำได้ในขณะที่บิดาซื้อที่ดินแปลงดังกล่าว มีถนนในที่ดินอยู่แล้วและเข้าใจว่า นาวาอากาศเอก จำลอง คงจัดทำถนนไว้เพราะจะใช้เป็นเส้นทางเข้าออกที่ดินเนื่องจากตนเองประสงค์จะทำเกษตรกรรมในส่วนที่ดินที่เหลือประมาณ ๓๐ ไร่ ซึ่งต่อมาได้ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อุดหนุนเงินให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เข้าติดตั้งโคมโไฟส่องทางสาธารณะ และปรับเกรดถนนลูกรังที่มีอยู่แล้วแต่ใช้การไม่ได้ จากการสอบถามข้อเท็จจริงปรากฏด้วยว่า ในบริเวณที่ดินที่มีการแบ่งขายจำนวน ๔ แปลง นั้น มีที่ดินของนายชยพลหรือชอศักดิ์ ตั้งเดชะหิรัญ ซึ่งตั้งเป็นโรงงานขนาดเล็ก การติดตั้งเสาไฟฟ้าในบริเวณที่พิพาทเกิดจากการที่นายชยพลเป็นผู้ขอขยายเขตระบบไฟฟ้ามาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยเป็นผู้ชำระค่าใช้จ่ายในการติดตั้งเอง ซึ่งสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มอบให้รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบึงบอนไปตรวจสอบข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้มีการจ่ายเงินค่าติดตั้งเสาไฟฟ้าในที่พิพาท และรับกับคำชี้แจงของอดีตนายองค์การบริหารส่วนตำบลบึงบอน (นายสำเนียง บุญณะ) ก็ยืนยันว่าไม่เคยมีการอนุมัติให้จ่ายเงินงบประมาณเพื่อติดตั้งเสาไฟฟ้าในที่พิพาท

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ถ้อยคำสรุปได้ว่า สำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอคลองหลวง เริ่มจัดตั้งสำนักงานประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ส่วนสำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคครั้งสืบทอดจัดตั้งก่อนประมาณ ๑๐ ปี เอกสารเท่าที่ตรวจค้นได้พบว่าในบริเวณที่พิพาทมีการขอใช้ไฟฟ้ามาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยนายชยพลหรือชอศักดิ์ ตังเดชะหิรัญ เป็นผู้ขอขยายเขตระบบจำหน่ายไฟฟ้าแรงต่ำ โดยมีการปักเสาขนาด ๙ เมตร จำนวน ๒๕ ต้น ในบริเวณพิพาท ทั้งนี้ นายชยพลเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย สำหรับเหตุการณ์ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ นั้น เข้าใจว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอขยายเขตไฟฟ้าสาธารณะต่อสำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอคลองหลวง และได้ส่งเรื่องให้สำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคครั้งสืบทอดดำเนินการให้ จึงปรากฏข้อเท็จจริงเป็นเอกสารการสำรวจค่าใช้จ่ายที่จัดทำโดยสำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคครั้งสืบทอด

นายอำเภอหนองเสือให้ถ้อยคำสรุปได้ว่า หากที่ดินที่พิพาทเป็นที่สาธารณประโยชน์ตามกฎหมาย ที่สาธารณประโยชน์ดังกล่าวยังคงอยู่ในความรับผิดชอบของอำเภอหนองเสือ ตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ โดยดูแลร่วมกันระหว่างอำเภอกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ดินตั้งอยู่ ในการดูแลรักษาที่สาธารณประโยชน์ในอำนาจหน้าที่ อำเภอจะมอบหมายให้กำนัน ผู้ใหญ่บ้านซึ่งปกครองท้องที่ที่สาธารณประโยชน์ตั้งอยู่เป็นรับผิดชอบดูแลรักษาแทน

ผู้จัดการการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอหนองเสือให้ถ้อยคำสรุปได้ว่า ที่ดินบริเวณพิพาทแม้จะตั้งอยู่ในเขตปกครองของอำเภอหนองเสือ แต่ไม่อยู่ในเขตให้บริการของสำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอหนองเสือ แต่อยู่ในเขตให้บริการของสำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอคลองหลวง พื้นที่อำเภอหนองเสือมี ๗ ตำบล ๖๙ หมู่บ้าน สำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอหนองเสือให้บริการทั้ง ๗ ตำบล แต่บางตำบลจะให้บริการเฉพาะบางหมู่บ้าน เช่น ในตำบลบึงบอน หมู่ที่ ๘ สำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอหนองเสือ รับผิดชอบให้บริการเฉพาะในเขตของหมู่บ้านพรธิสาร ๖ เท่านั้น ส่วนพื้นที่ที่เหลือเป็นพื้นที่ให้บริการของสำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอคลองหลวง ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับที่ดินกรณีพิพาทแต่อย่างใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ เดิมเป็นของนาวาอากาศเอก จำลอง บุญยิ่ง ซื้อมาจากนางมณฑล ตระกูลรังสี เจ้าของเดิม เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๒ มีเนื้อที่ทั้งหมด ๕๐ ไร่ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๒๓ นาวาอากาศเอก จำลอง ได้แบ่งแยกที่ดินแปลงดังกล่าวออกไป ๔ แปลง แปลงละ ๕ ไร่ เป็นโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๒ เลขที่ ๕๙๐๓ เลขที่ ๕๙๐๔ และเลขที่ ๕๙๐๕ ในชื่อเจ้าของเดิมจากนั้นได้ขายที่ดินทั้ง ๔ แปลง ให้ผู้อื่น ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ซึ่งเป็นแปลงคงเหลือจึงเหลือเนื้อที่ ๓๐ ไร่ นาวาอากาศเอก จำลอง ถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๒๘ นางประยูร บุญยิ่ง ภริยา เป็นผู้จัดการมรดกและรับโอนที่ดิน ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๗ นางประยูรได้ขายที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดี

/โดยถนนลูกครึ่ง...

โดยถนนลูกรังที่พิพาทชื่อซอยลำภูเงินเป็นเส้นทางที่ประชาชนใช้เป็นทางสาธารณะสัญจรไปมาระหว่างถนนริมคลอง ๗ กับถนนริมคลอง ๘ (คลองส่งน้ำสายที่ ๓) มาเป็นเวลาเกินกว่าสิบปีแล้ว ตั้งแต่ครั้งนาวาอากาศเอก จำลอง ยังมีชีวิตอยู่ ถนนมีสภาพเป็นถนนลูกรัง ทั้งสายกว้างประมาณ ๘ เมตร ยาวประมาณ ๑ กิโลเมตร มีรถสัญจรไปมาจำนวนมาก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้ปรับปรุงสภาพพื้นผิวทางให้ประชาชนสัญจรไปมาโดยสะดวก มิได้ตั้งใจเข้าไปรบกวนและแย่งการครอบครองที่ดินของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด นอกจากนี้ ในซอยลำภูเงินยังมีบ้านเรือนอยู่สองหลัง คือ บ้านเลขที่ ๔๙ หมู่ที่ ๘ ของนายณัฐพล ลำภูเงิน ซึ่งที่ดินแยกมาจากโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๕๐๓ และบ้านเลขที่ ๔๙/๖ หมู่ที่ ๘ ของนายชยพลหรือชอศักดิ์ ตังเดชะหิรัญ ที่ดินแยกมาจากโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๕๐๔ ปัจจุบันถนนที่พิพาทยังมีสภาพเป็นลูกรังทั้งสายโดยมิได้ทำเป็นถนนแอสฟัลท์หรือวัสดุอย่างอื่น เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้เข้าไปซ่อมแซม บำรุงรักษาหรือดำเนินการใดๆ ในถนนที่พิพาทอีกภายหลังจากที่ได้ทำโครงการขยายเขตระบบจำหน่ายไฟฟ้าสาธารณะแล้วเสร็จ สำหรับกรณีการขยายเขตไฟฟ้าสาธารณะโดยพาดสายไฟฟ้าพร้อมติดตั้งกิ่งโคมไฟสาธารณะจำนวน ๑๓ ชุด ในที่ดินพิพาทผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งมีหน้าที่ดูแลและทำนุบำรุงรักษาที่สาธารณประโยชน์เห็นว่า ซอยลำภูเงินเป็นเส้นทางสาธารณะที่ประชาชนเป็นจำนวนมากร่วมกันใช้สัญจรไปมาระหว่างคลอง ๗ และคลอง ๘ ตั้งแต่ที่ดินยังเป็นของนาวาอากาศเอก จำลอง จนปัจจุบัน จึงควรติดตั้งไฟฟ้าให้แสงสว่างตามถนนเพื่อความสะดวกสำหรับผู้สัญจรไปมาและเพื่อป้องกันอาชญากรรมในเวลากลางคืน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้กระทำโดยผลการแต่ได้นำเข้าที่ประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบึงบอนในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ซึ่งที่ประชุมก็ได้อนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อุดหนุนเงินให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นค่าใช้จ่ายในการติดตั้งโคมไฟในที่สาธารณะ (ขยายเขตระบบจำหน่ายไฟฟ้า) ถึง ๔ แห่งรวมทั้งซอยลำภูเงินด้วย เฉพาะถนนที่พิพาทต้องเสียค่าใช้จ่าย เป็นเงินจำนวน ๘๐,๓๕๑.๓๐ บาท จากข้อเท็จจริงที่ได้กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ประชาชนและยานพาหนะทั่วไปได้ใช้ถนนพิพาทสัญจรผ่านไปมาระหว่างคลอง ๗ กับคลอง ๘ เป็นเวลานานหลายสิบปีแล้วก่อนจะตกเป็นของผู้ฟ้องคดีโดยนาวาอากาศเอก จำลอง และนางประยูร เจ้าของที่ดินคนเดิมมิได้กล่าวหาว่าหวงห้ามในการที่ประชาชนและยานพาหนะทั่วไปจะสัญจรไปมาบนถนนพิพาท ทั้งเมื่อที่ดินเป็นของผู้ฟ้องคดีแล้ว ประชาชนและยานพาหนะทั่วไปก็ยังสัญจรไปมาอยู่บนถนนที่พิพาทจนถึงปัจจุบัน แสดงว่าเจ้าของที่ดินคนเดิมได้อุทิศถนนพิพาทให้เป็นสาธารณประโยชน์โดยปริยายแล้ว ถนนที่พิพาทจึงกลายเป็นทางสาธารณประโยชน์โดยผลของกฎหมาย และเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภททรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันตามมาตรา ๑๓๐๔ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อถนนที่พิพาทตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่ตามมาตรา ๖๗ และมาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบล

/และองค์การ...

และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ เข้าไปให้ความสะดวกปลอดภัยแก่ประชาชนและยานพาหนะทั่วไปที่สัญจรไปมาผ่านถนนที่พิพาทในเวลากลางคืนโดยการอุดหนุนเงินให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ติดตั้งไฟฟ้าส่องสว่างดังกล่าว การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมิได้เป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่จำต้องรื้อถอนและขนย้ายวัสดุอุปกรณ์เสาไฟฟ้า สายไฟและโคมไฟส่องทางสาธารณะออกจากถนนที่พิพาทแต่อย่างใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ นายชยพลหรือชอศักดิ์ ตั้งเดชะหิรัญ อยู่บ้านเลขที่ ๔๙/๖ หมู่ที่ ๖ ตำบลบึงบอน อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี ได้ยื่นคำร้องขอขยายเขตแบบผู้ใช้ไฟเฉพาะรายขอใช้ไฟบริเวณหมู่ที่ ๘ ท้องที่เดียวกัน ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอคลองหลวง พนักงานช่างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ไปสำรวจจัดทำประมาณการ โดยมีนายชอศักดิ์เป็นผู้ชี้แจงแนวที่ปักเสาไฟฟ้าเป็นคูน้ำเดิม และปัจจุบันน้ำแห้งต่ำกว่าระดับถนน ๕๐ เซนติเมตร เชื่อมระหว่างถนนเลียบบคลอง ๗ ฝั่งตะวันออก กับคลองแอล ๖ - ๗ ฝั่งตะวันตก ระยะทางประมาณ ๑ กิโลเมตร ถึง ๒ กิโลเมตร มีป้ายปักชื่อขอยล้งเงิน ขณะสำรวจพบเห็นประชาชนใช้ขอยดังกล่าวสัญจรผ่านไปมา จึงได้สอบถามนายชอศักดิ์และประชาชนทราบว่าขอยดังกล่าวใช้สัญจรเป็นประจำทุกวันระหว่างอำเภอคลองหลวงกับอำเภอหนองเสือเป็นเวลาหลายสิบปีแล้ว จึงได้จัดทำประมาณการแผนกแรงต่ำ ปักเสา คอนกรีตอัดแรง (คอร์.) ขนาด ๙ เมตร พร้อมปักเสาดอม่อ จำนวน ๒๕ ต้น พาดสายแรงต่ำขนาด ๕๐ ตารางมิลลิเมตร ๑ เฟส ๒ สาย ระยะทาง ๙๘๐ เมตร ค่าใช้จ่ายเป็นเงิน ๒๒๒,๒๕๖.๑๒ บาท โดยนายชอศักดิ์เป็นผู้ชำระเงินทั้งหมดเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๙ และก่อสร้างแล้วเสร็จจ่ายไฟในปลายเดือนมีนาคม ๒๕๔๙ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือที่ ปท ๗๓๙๐๓/๕๔๗ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอยขยายเขตไฟฟ้าสาธารณะขอยล้งเงิน ขนาด ๒ คูณ ๓๖ วัตต์ ระยะทาง ๑,๐๐๐ เมตร พาดสายส่งไฟฟ้าด้วยสายอลูมิเนียมหุ้มฉนวน ขนาด ๒๕ ตารางมิลลิเมตร ติดตั้งโคมไฟขนาด ๒ คูณ ๓๖ วัตต์ จำนวน ๑๓ ชุด ค่าใช้จ่ายเป็นเงิน ๘๐,๓๕๑.๓๐ บาท โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้ชำระเงินทั้งหมดเมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการก่อสร้างแล้วเสร็จจ่ายไฟในปลายเดือนมิถุนายน ๒๕๕๒ ต่อมา ห้างหุ้นส่วนจำกัด ซี ยู เทค เซอร์วิส ตั้งอยู่เลขที่ ๔๙/๖ ขอยล้งเงิน ขอยขยายเขตไฟฟ้าแรงต่ำจากระบบ ๑ เฟส ๒ สาย เป็นระบบ ๓ เฟส ๔ สาย พาดสายเพิ่ม ๒ สาย ระยะทาง ๙๓๕ เมตร ค่าใช้จ่ายเป็นเงิน ๑๐๙,๖๘๔.๖๓ บาท โดยห้างหุ้นส่วนจำกัด ซี ยู เทค เซอร์วิส เป็นผู้ชำระเงินทั้งหมดเมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๓ (ที่ถูกคือ ๘ กันยายน ๒๕๕๓) และก่อสร้างแล้วเสร็จจ่ายไฟในเดือนตุลาคม ๒๕๕๓ ซึ่งการเข้าไปดำเนินการขยายเขตให้บริการไฟฟ้าของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะไม่ดำเนินการปักเสापาดสายเข้าไปในเขตที่ดินของผู้ใช้ไฟหรือที่ดินของเอกชน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะขยายเขตปักเสापาดสายไปตามแนวที่ดินสาธารณประโยชน์เท่านั้น หากมีความจำเป็นต้องก่อสร้าง

/ติดตั้ง...

ติดตั้งอุปกรณ์ไฟฟ้าของผู้ผูกฟองคืดที่ ๒ ผ่านเข้าไปในที่ดินของผู้ใช้ไฟหรือเอกชนอื่น ผู้ขอใช้ไฟต้องนำหนังสือยินยอมของเจ้าของที่ดินหรือเจ้าของอาคารตามแบบของผู้ผูกฟองคืดที่ ๒ มามอบให้กับผู้ผูกฟองคืดที่ ๒ ถัดไว้เป็นหลักฐาน และหากมีความจำเป็นต้องรื้อถอนหรือย้ายที่ติดตั้งใหม่ ในภายหลังผู้ใช้ไฟจะต้องเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายเองทั้งหมด โดยบริเวณที่ดินพิพาทมีผู้ใช้ไฟอยู่ในซอยด้านหลังของที่ดินพิพาท จำนวน ๒ คริวเรือน คือ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ซี ยู เทค เซอร์วิส ยื่นขอใช้ไฟฟ้าเมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๙ และนายณัฐพล ลำภูเงิน ยื่นขอใช้ไฟฟ้าเมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๙ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวผู้ผูกฟองคืดที่ ๒ มิได้ตั้งใจที่จะเข้าไปรบกวนแย่งการครอบครองที่ดินซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ผูกคืดแต่อย่างใด ในขณะที่ผู้ผูกฟองคืดที่ ๒ ดำเนินการปักเสาพาดสายไฟฟ้าก็ไม่มี การกระทำของผู้ผูกฟองคืดที่ ๒ ไม่ได้ขัดต่อบทบัญญัติมาตรา ๓๔ หรือมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๐๓ ทั้งในขณะที่ผู้ผูกฟองคืดที่ ๒ เข้าสำรวจก็เชื่อโดยสุจริตว่าซอยลำภูเงินเป็นทางสาธารณประโยชน์ ซึ่งประชาชนใช้ร่วมกันจึงได้ดำเนินการขยายเขตตามคำร้องของผู้ใช้ไฟโดยมิได้แจ้งหนังสือล่วงหน้าให้แก่ผู้ผูกคืดพิจารณาให้ความยินยอมก่อน ประกอบกับตามคำฟ้องของผู้ผูกคืดก็มิได้ระบุว่าแนวเสาไฟฟ้ารุกล้ำเข้าไปในที่ดินของผู้ผูกคืดเพียงใด และมีจำนวนกี่ต้น ซึ่งหากศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ผูกฟองคืดที่ ๒ รื้อถอนเสาไฟฟ้า สายส่งกระแสไฟฟ้าและโคมไฟส่องทางสาธารณะออกจากที่ดินแปลงดังกล่าวจะทำให้ผู้ใช้ไฟและผู้ที่เกี่ยวข้องไปมาได้รับผลกระทบไม่มีกระแสไฟฟ้าและแสงสว่างในยามค่ำคืน การคงไว้ซึ่งระบบจำหน่ายดังกล่าวย่อมเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมกว่า

ผู้ผูกคืดคัดค้านคำให้การว่า บริษัทเอเซียน พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (เดิม) ก่อนที่จะโอนสิทธิมายังผู้ผูกคืดประกอบอาชีพค้าอสังหาริมทรัพย์ การซื้อที่ดินจึงเป็นไปเพื่อนำมาจัดสรรจำหน่ายให้แก่ประชาชนทั่วไปย่อมที่จะต้องตรวจสอบให้แน่ชัดก่อนว่าไม่มีภาระผูกพันใดๆ ซึ่งหลังจากที่นางวาทิตาเอก จำลอง บุญยิ่ง ได้แบ่งแยกที่ดินด้านหลังที่ดินแปลงพิพาทออกไปอีก ๔ แปลง เจ้าของที่ดินแปลงที่แบ่งออกไปก็ได้ไปใช้เส้นทางด้านทิศตะวันออกเพื่อเข้าออกไปยังถนนเลียบบคลองส่งน้ำสายที่ ๓ เนื่องจากระยะทางใกล้กว่าที่จะออกมาทางถนนริมคลองที่ ๗ และได้แบ่งแยกออกเป็นแปลงย่อยอีกหลายแปลงโดยมิได้แบ่งเป็นทางสาธารณประโยชน์เช่นกัน มีเพียงที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๕ ทางด้านทิศตะวันออกเท่านั้นที่แบ่งออกเป็นแปลงย่อยจำนวน ๗ แปลง และจดทะเบียนยกให้ที่ดิน ๑ แปลง เนื้อที่ ๙๔ ตารางวา เป็นสาธารณประโยชน์ แต่ก็ได้เชื่อมต่อกับทางสาธารณประโยชน์อื่นอีกเลย โดยขณะที่นางประยูร บุญยิ่ง ทำสัญญาซื้อขายที่ดินกับผู้ผูกคืดก็เป็นการซื้อขายตามเนื้อที่ดินโฉนดทั้งแปลง ย่อมแสดงได้ว่านางวาทิตาเอก จำลอง รวมทั้งนางประยูร ทายาทผู้ได้รับมรดกของนางวาทิตาเอก จำลอง ล้วนแต่ครอบครองที่ดินพิพาทมาโดยตลอดมิได้อนุญาตให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดมาใช้ประโยชน์ในส่วนใดส่วนหนึ่ง ทั้งผู้ผูกฟองคืดที่ ๑ ก็ทราบดีว่าที่ดินแปลงพิพาทมิใช่ถนนสาธารณประโยชน์ ดังปรากฏตามบันทึกถ้อยคำที่ได้ให้ถ้อยคำ

/ไว้ต่อเจ้าหน้าที่...

ไว้ต่อเจ้าหน้าที่รังวัดเมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ เมื่อที่ดินพิพาทมิใช่ถนนสาธารณประโยชน์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ไม่สามารถนำงบประมาณของทางราชการมาพัฒนาปรับปรุงได้ ดังนั้น การนำ ดินลูกรังมาถมและการอุดหนุนเงินให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ติดตั้งไฟส่องสว่างจึงเป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี และมีได้ทำเพื่อบริการประชาชนทั่วไป เนื่องจากถนนและเสาไฟฟ้ามาสิ้นสุดที่บ้านเลขที่ ๔๙ ของนายณัฐพล ลำภูเงิน และบ้านเลขที่ ๔๙/๖ ของนายชยพลหรือชอศักดิ์ ตั้งเดชะหิรัญ เท่านั้น ส่วนที่ดินที่อยู่ถัดไปก็ยังคงเป็นที่รกร้าง สำหรับการเข้าดำเนินการติดตั้งเสาและสายไฟฟ้าในที่ดิน แปลงพิพาททั้ง ๓ ครั้ง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ว่าจะเป็นการพาดสายไฟฟ้า ติดตั้งโคมไฟส่อง ทางสาธารณะหรือขยายเขตไฟฟ้าจากระบบ ๑ เฟส เป็น ๓ เฟส มีผู้ได้รับประโยชน์เพียง ๒ ราย คือ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ซี ยู เทค เซอร์วิส ซึ่งนายชอศักดิ์เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการและนายณัฐพลเท่านั้น มิได้เป็นประโยชน์สำหรับประชาชนทั่วไปดังที่อ้างว่าถนนดังกล่าวเชื่อมต่อระหว่างถนนเลียบบคลอง ๗ ฝั่งตะวันออกกับคลองแอล ๖ - ๗ ฝั่งตะวันตก แต่อย่างไร ทั้งการเข้าปักเสาพาดสายครั้งแรก ดำเนินการตามคำร้องขอขยายเขตแบบผู้ใช้ไฟเฉพาะรายของนายชอศักดิ์ ซึ่งหากเทียบกับการ ดำเนินการตามคำร้องขอของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะเห็นพิรุณได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รีบดำเนินการ อย่างเร่งด่วน สาเหตุเพราะนายชอศักดิ์เป็นน้องชายของนายสงวน ตั้งเดชะหิรัญ อดีตรองผู้ว่าการ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ดังนั้น พนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมิได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควร ในการตรวจสอบว่า แนวที่ปักเสาไฟฟ้าอยู่ในเขตที่ดินของเอกชนหรือเป็นทางสาธารณประโยชน์ ทั้งที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะไม่ดำเนินการปักเสาพาดสาย เข้าไปในเขตที่ดินของผู้ใช้ไฟหรือที่ดินเอกชน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะขยายเขตปักเสาพาดสายไป ตามแนวที่ดินสาธารณประโยชน์เท่านั้น โดยพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพียงแต่อ้างว่าได้สอบถาม นายชอศักดิ์และประชาชนที่พบเห็น โดยมิได้สอบถามไปยังหน่วยงานราชการหรือผู้นำชุมชน ว่าแนวที่จะปักเสาไฟฟ้าเป็นทางสาธารณประโยชน์หรือไม่ อีกทั้ง ในรายงานการสำรวจระบุว่า แนวที่จะปักเสาไฟฟ้าเป็นคูน้ำเดิมและน้ำแห้งต่ำกว่าระดับถนน ๕๐ เซนติเมตร แต่ในการปักเสาไฟฟ้า จริงมิได้ปักไว้ในคูน้ำแต่ปักไว้บนแนวถนนซึ่งอยู่ในแนวหลักเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดี ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้ระบุว่าแนวเสาไฟฟ้ารุกล้ำเข้าไปในที่ดินของผู้ฟ้องคดีเพียงใดและจำนวนกี่ต้น นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้ให้การลงประเด็นแสดงว่าเข้าใจคำฟ้องเป็นอย่างดีและมีได้ปฏิเสธ ว่าแนวปักเสาไฟฟ้าทั้งหมดมิได้อยู่ในเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดีเพียงแต่อ้างว่าแนวปักเสาไฟฟ้างดงกล่าว เป็นถนนสาธารณประโยชน์โดยมิได้อ้างหลักฐานใดประกอบ นอกจากนี้ นายอำเภอหนองเสือ ในฐานะผู้ปกครองท้องที่ได้เคยส่งตัวแทนให้ถ้อยคำต่อเจ้าหน้าที่รังวัดของสำนักงานที่ดินจังหวัด ปทุมธานี สาขาธัญบุรี เมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ โดยไม่ได้ยืนยันว่าถนนในที่ดินแปลงพิพาท ของผู้ฟ้องคดีเป็นทางสาธารณประโยชน์ และบุคคลที่นายอำเภอหนองเสือสอบสวน คือ นายเวียง เทพธัญญะ และนายณัฐพล บุคคลทั้งสองมีส่วนได้เสียเนื่องจากนายเวียงเป็นบุตรของนายทวีศักดิ์

/เทพธัญญะ...

เทพธัญญะ ซึ่งเคยซื้อที่ดินแปลงที่แบ่งแยกของนาวาอากาศเอก จำลอง และเป็นผู้ขายที่ดินแปลงดังกล่าวให้แก่นายณัฐพลและญาติของนายณัฐพล คือ นายประเสริฐ ลำภูเงิน เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบึงบอน และนายเสนาะ ลำภูเงิน เป็นรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลบึงบอน

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมว่า เมื่อนาวาอากาศเอก จำลอง บุญยิ่ง ขายที่ดินที่แยกออกมา ผู้ซื้อยอมเล็งเห็นว่าถนนสายดังกล่าวนั้นสามารถออกไปถนนเลียบบคลอง ๗ ได้ จึงซื้อที่ดินเพราะสามารถออกไปได้สะดวกกว่าถนนเลียบบคลองส่งน้ำที่ ๓ ที่จะต้องอ้อมไปทางอื่นเพื่อออกถนนเลียบบคลอง ๗ จึงเห็นได้ว่า เจ้าของที่ดินทั้ง ๔ แปลง ย่อมใช้ถนนพิพาทเพื่อออกไปถนนเลียบบคลอง ๗ มากกว่าที่จะออกถนนเลียบบคลองส่งน้ำที่ ๓ นอกจากนี้ เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๒๓ นาวาอากาศเอก จำลองได้แบ่งที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ออกเป็น ๔ แปลง แปลงละ ๕ ไร่ คือ แปลงโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๒ เลขที่ ๕๙๐๓ เลขที่ ๕๙๐๔ และเลขที่ ๕๙๐๕ จากแผนที่ท้ายโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ จะเห็นว่าที่ดินที่แยกออกมา คือ แปลงโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๓ เลขที่ ๕๙๐๔ และเลขที่ ๕๙๐๕ ไม่มีทางเข้าออก หากไม่มีถนนสายพิพาท ผู้ซื้อที่ดินก็คงจะไม่ซื้อ ดังนั้น การที่นาวาอากาศเอก จำลอง จะขายที่ดินจำเป็นต้องทำถนนเข้าไปเพื่อให้สะดวกแก่การซื้อขายที่ดินทั้ง ๔ แปลง ถนนสายพิพาทจึงมีมาก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะได้กรรมสิทธิ์ในที่ดิน ซึ่งเป็นเวลานานกว่า ๑๐ ปี ถนนสายพิพาทจึงตกเป็นทางสาธารณประโยชน์ ซึ่งตามหลักกฎหมายแล้วการยกทางสาธารณประโยชน์ไม่จำเป็นต้องทำหลักฐานเป็นหนังสือ สำหรับกรณีตามบันทึกถ้อยคำที่นายเวียง เทพธัญญะ ผู้ได้รับมอบอำนาจจากนายอำเภอหนองเสือ และนายโชคดี อนุรักษ์ ผู้รับมอบอำนาจจากนายกองค์การบริหารส่วนตำบลบึงบอน ให้ดำเนินการให้ถ้อยคำตามบันทึกถ้อยคำ (ท.ด. ๑๖) ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ ผู้รับมอบอำนาจทั้งสองคนต่างให้ถ้อยคำที่เหมือนกัน คือ ต่างไม่ยืนยันว่าถนนสายพิพาทเป็นถนนสาธารณประโยชน์เพราะว่าไม่มีหลักฐานยืนยัน แต่ถนนสายพิพาทประชาชนทั่วไปและผู้อาศัยในซอยต่างใช้ถนนในการสัญจรไปมาเป็นเวลานานเกินกว่า ๑๐ ปี จึงทำให้ตกเป็นสาธารณประโยชน์ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เข้าไปปรับปรุงสภาพผิวถนนและอุดหนุนเงินในการติดตั้งโคมไฟส่องทางสาธารณะแก่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอคลองหลวง จำนวน ๑๓ ดวง จึงไม่เป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี นอกจากนั้น ถนนสายพิพาทมีความยาวประมาณ ๑,๑๘๐ เมตร ด้านทิศตะวันออกติดกับถนนเลียบบคลองส่งน้ำสายที่ ๓ ด้านทิศตะวันตกติดกับถนนเลียบบคลอง ๗ ซึ่งสภาพผิวถนนเป็นลูกรังตลอดสายไม่มีที่รกร้างตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างแต่อย่างใด ส่วนโคมไฟส่องทางสาธารณะนั้นเนื่องจากมีเสาไฟฟ้าถึงบ้านเลขที่ ๔๘ ของนายณัฐพล ลำภูเงิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงสามารถติดตั้งโคมไฟส่องทางสาธารณะได้เพียง ๑๓ ดวง เท่านั้น เพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีงบประมาณเพียงพอที่จะขยายเขตไฟฟ้าที่สุดถนนสายพิพาทได้

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมว่า ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างข้อความในคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ครบถ้วนถูกต้อง ข้อความที่ถูกต้องคือ อุปกรณ์ไฟฟ้าภายนอก หมายความว่า อุปกรณ์ไฟฟ้าที่นำมาก่อสร้างและติดตั้งอยู่ในที่สาธารณะ หรือทางภาระจำยอม และเป็นการติดตั้งต่อจากสายจำหน่ายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สงวนสิทธิที่จะเป็นผู้ก่อสร้างและติดตั้งอุปกรณ์ไฟฟ้าภายนอกแต่เพียงผู้เดียว และเมื่อก่อสร้างและจ่ายไฟฟ้าผู้ใช้ไฟแล้วถือเป็นทรัพย์สินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะเป็นผู้บำรุงรักษาเอง ยกเว้นกรณีที่ได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่น การก่อสร้างติดตั้งอุปกรณ์ไฟฟ้าของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผ่านเข้าไปในที่ดินของผู้ใช้ไฟหรือเอกชนอื่น ผู้ขอใช้ไฟต้องนำหนังสือยินยอมของเจ้าของที่ดินหรือเจ้าของอาคารตามแบบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มามอบให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถือไว้เป็นหลักฐาน หากมีความจำเป็นต้องรื้อถอนหรือย้ายที่ติดตั้งใหม่ ในภายหลังผู้ใช้ไฟจะต้องเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายเองทั้งหมด ซึ่งหมายถึงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะปิกเสาพาดสายไฟฟ้าไปตามที่สาธารณะหรือทางภาระจำยอม ไม่ได้ปิกเสาพาดสายไปตามที่สาธารณะอย่างเดียว แต่ในทางภาระจำยอมก็สามารถกระทำได้ ซึ่งจากข้อเท็จจริงอุปกรณ์ไฟฟ้าที่อยู่ในที่ดินแปลงพิพาท เป็นทรัพย์สินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยกเว้นสายดับไฟถนน และดวงโคม เป็นทรัพย์สินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็เข้ามาดูแลซ่อมแซมและบำรุงรักษามาโดยตลอด โดยไม่มีผู้ฟ้องคดีหรือบุคคลอื่นมาขัดขวางการเข้าออกไปในที่ดินแต่อย่างใด และการที่พนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สํารวจออกแบบและติดตั้งปิกเสาพาดสายไฟฟ้าเพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เชื่อว่าทางที่ปิกเสาพาดสายเป็นที่สาธารณะหรือทางภาระจำยอม เนื่องจากที่ดินซึ่งเป็นทางเข้าออกดังกล่าวติดป้ายชื่อว่า “ซอยลำภูเงิน” มีสภาพเป็นทางเข้าออกที่ประชาชนใช้ประโยชน์ได้ชัดเจนและไม่มีป้ายปักหวงห้ามเข้าออกหรือป้ายแสดงว่าเป็นทางส่วนบุคคลแสดงการสงวนสิทธิไว้แต่อย่างใด การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นการกระทำโดยสุจริต นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๐๓ มีวัตถุประสงค์ในการผลิต จัดให้ได้มา จัดส่งและจำหน่ายพลังงานไฟฟ้าอันเป็นกิจการด้านสาธารณูปโภค ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการปิกเสาพาดสายไฟฟ้าจำหน่ายให้กับประชาชนทุกครัวเรือนทั่วประเทศ ยกเว้นพื้นที่ของการไฟฟ้านครหลวง การดำเนินการปิกเสาพาดสายไฟฟ้าเพื่อให้ประชาชนได้มีไฟฟ้าใช้ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นประโยชน์สำหรับประชาชนทั่วไป เมื่อมีระบบจำหน่ายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พาดผ่านตามแนวถนน ประชาชนโดยทั่วไปสามารถขอใช้พลังงานไฟฟ้าในครัวเรือนและในภาคการเกษตรได้ และในการปิกเสาพาดสายไฟฟ้าครั้งแรกก็เป็นการดำเนินการตามคำร้องขอขยายเขตแบบผู้ใช้ไฟ เฉพาะรายตามคำร้องของนายชยพลหรือชอศักดิ์ ตั้งเดชะหิรัญ ซึ่งเป็นน้องชายของนายสงวน ตั้งเดชะหิรัญ ก็ไม่ได้ดำเนินการอย่างเร่งด่วนจนทำให้มิได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรในการตรวจสอบแนวที่ปิกเสาไฟฟ้าแต่อย่างใด เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการตามกรอบมาตรฐานคุณภาพบริการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งกำหนดไว้ให้สอดคล้องกับข้อกำหนดที่ปรากฏในคู่มือ

/บริการประชาชน...

บริการประชาชนของกระทรวงมหาดไทย โดยมาตรฐานคุณภาพบริการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนดระยะเวลาในการรับคำร้อง สำรองและประมาณการค่าใช้จ่าย อนุมัติ แจ้งค่าใช้จ่าย รับคำร้อง ขอใช้ไฟฟ้า รวม ๕ ขั้นตอน ภายในระยะเวลา ๕ วันทำการ ซึ่งตามข้อเท็จจริงนายขอคัดได้ยื่นคำร้อง ขอขยายเขตไฟฟ้าในวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ มีการสำรวจพื้นที่ในวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ และอนุมัติ แจ้งค่าใช้จ่ายในวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ รวมระยะเวลาในการดำเนินการ ๔ วันทำการ ในส่วนของการเร่งรัดให้ดำเนินการตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างเป็นการแจ้งให้ส่วนที่เกี่ยวข้องทราบ เพื่อจัดการสรรหาวัสดุอุปกรณ์ที่จะนำมาใช้ดำเนินการเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีปัญหาในการ ดำเนินการเรื่องพัสดุขาดแคลนมาก ซึ่งเป็นการดำเนินการตามกรอบมาตรฐานที่กำหนดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องบริการให้กับผู้ขอใช้ไฟเฉพาะรายโดยทั่วไป ส่วนการดำเนินการสำรวจไฟฟ้าสาธารณะให้กับ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้น สำนักงานสาขาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับคำร้องเมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๕๑ และเข้าดำเนินการสำรวจเขียนแผนผังเมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แจ้งค่าใช้จ่ายเมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ เหตุที่มีการสำรวจเขียนแผนผัง ประมาณการ แจ้งค่าใช้จ่ายล่าช้าเนื่องมาจาก การแจ้งค่าใช้จ่ายให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีกำหนดยี่นราคา ๒ เดือน เป็นการใช้จ่ายเงินงบประมาณ ในการเบิกจ่ายต้องใช้เวลามาก ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องนัดหมายกำหนดวันกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าจะสามารถเบิกจ่ายได้เมื่อใด และสามารถแจ้งค่าใช้จ่ายได้เมื่อใด เนื่องจากหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งค่าใช้จ่ายในการดำเนินการเร็วเกินไปก็จะทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เบิกจ่ายเงินไม่ทันและอาจ มีผลทำให้เกินกำหนดยี่นราคา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็จะต้องดำเนินการสำรวจออกแบบและประมาณ ราคาแจ้งค่าใช้จ่ายใหม่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องจ่ายค่าสำรวจออกแบบในงานที่สำรวจมาแล้ว ในอัตราขั้นต่ำ ๕,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นการจ่ายเงินโดยไม่เกิดประโยชน์จะทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกิดความเสียหาย การดำเนินการปิกเสาพาดสายไฟฟ้าของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมิได้เป็นการ เลือกปฏิบัติหรือเร่งรัดให้ผู้หนึ่งผู้ใด โดยเร่งด่วนเป็นกรณีพิเศษจนทำให้ขาดความระมัดระวัง ในการสำรวจออกแบบในการปิกเสาพาดสายไฟฟ้าแต่อย่างใด

สำนักงานที่ดินจังหวัดปทุมธานี สาขาธัญบุรี ชี้แจงข้อเท็จจริงตามคำสั่ง ศาลปกครองชั้นต้นว่า เดิมโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ เนื้อที่ ๕๐ ไร่ ออกเมื่อวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๔๙๓ มีชื่อนางจิตต์ มีเย็น เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ต่อมา ได้จดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่บุคคลอื่น จากนั้น นาวาอากาศเอก จำลอง บุญยิ่ง ได้ซื้อจากผู้มีชื่อเมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๒ และได้แบ่งแยกเป็นแปลงย่อยอีก ๔ แปลง เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๒๓ ดังนี้ ๑. โฉนดที่ดิน เลขที่ ๕๙๐๒ เนื้อที่ ๕ ไร่ ปัจจุบันมีนายธนาชัย ศรีอร่าม กับพวกรวม ๔ คน เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ๒. โฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๓ เนื้อที่ ๕ ไร่ ต่อมา ได้แบ่งแยกเป็นแปลงย่อยอีก ๙ แปลง เมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ดังนี้ ๒.๑ โฉนดที่ดินเลขที่ ๔๓๒๕๓ เนื้อที่ ๒ งาน ปัจจุบันมีนางสาวรีน ลำภูเงิน เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ๒.๒ โฉนดที่ดินเลขที่ ๔๓๒๕๔ เนื้อที่ ๒ งาน ปัจจุบันมีนางจิตติรัตน์ แป้นงาม

/เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์...

เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ๒.๓ โฉนดที่ดินเลขที่ ๔๓๒๕๕ เนื้อที่ ๒ งาน ปัจจุบันมีนายเสนห์ ลำภูเงิน เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ๒.๔ โฉนดที่ดินเลขที่ ๔๓๒๕๖ เนื้อที่ ๒ งาน ปัจจุบันมีนางสำอางค์ ลำภูเงิน เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ๒.๕ โฉนดที่ดินเลขที่ ๔๓๒๕๗ เนื้อที่ ๒ งาน ปัจจุบันมีนางแหม่ม นิลเขียว เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ๒.๖ โฉนดที่ดินเลขที่ ๔๓๒๕๘ เนื้อที่ ๒ งาน ปัจจุบันมีนางสำรววย พรหมอ่อน เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ๒.๗ โฉนดที่ดินเลขที่ ๔๓๒๕๙ เนื้อที่ ๒ งาน ปัจจุบันมีนายณัฐพล ลำภูเงิน เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ๒.๘ โฉนดที่ดินเลขที่ ๔๓๒๖๐ เนื้อที่ ๒ งาน ปัจจุบันมีนายเสนาะ ลำภูเงิน เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ๒.๙ โฉนดที่ดินเลขที่ ๔๓๒๖๑ เนื้อที่ ๒ งาน ปัจจุบันมีนางสาว ลำภูเงิน เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ และแปลงคงเหลือ (โฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๓) เนื้อที่ ๒ งาน ปัจจุบันมีนางสาวศรีวิศาล ลำภูเงิน เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ๓. โฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๔ เนื้อที่ ๕ ไร่ ต่อมาได้แบ่งแยกเป็นแปลงย่อย อีก ๓ แปลง เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๓๔ ดังนี้ ๓.๑ โฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๑๒๙ เนื้อที่ ๑ ไร่ ๑ งาน ปัจจุบันมีนายชอศักดิ์ ตั้งเตชะหิรัญ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ๓.๒ โฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๑๓๐ เนื้อที่ ๑ ไร่ ๑ งาน ปัจจุบันมีนางพรณี หงรัตน์ากร เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ๓.๓ โฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๑๓๑ เนื้อที่ ๑ ไร่ ๑ งาน ปัจจุบันมีนายสงวน ตั้งเตชะหิรัญ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ และแปลงคงเหลือ (โฉนดที่ดิน เลขที่ ๕๙๐๔) เนื้อที่ ๑ ไร่ ๑ งาน ปัจจุบันมีนายสงวน ตั้งเตชะหิรัญ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ และ ๔. โฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๕ เนื้อที่ ๕ ไร่ ต่อมาได้แบ่งแยกเป็นแปลงย่อยอีก ๗ แปลง ดังนี้ ๔.๑ โฉนดที่ดินเลขที่ ๔๗๑๕๐ เนื้อที่ ๓ งาน ปัจจุบันมีนาวาอากาศโท นักรบ แยมเหมือน เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ๔.๒ โฉนดที่ดินเลขที่ ๔๗๑๕๑ เนื้อที่ ๓ งาน ๒๐ ตารางวา ปัจจุบันมี นางสมานจิตร พิงอัมฤทธิ์ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ๔.๓ โฉนดที่ดินเลขที่ ๔๗๑๕๒ เนื้อที่ ๓ งาน ๕๐ ตารางวา ปัจจุบันมีนางปิยวรรณ สิงห์สมโรจน์ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ๔.๔ โฉนดที่ดินเลขที่ ๔๗๑๕๓ เนื้อที่ ๑ งาน ๓๐ ตารางวา ปัจจุบันมีนายกฤษณล เพียรพิทักษ์ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ๔.๕ โฉนดที่ดิน เลขที่ ๔๗๑๕๔ เนื้อที่ ๓ งาน ๕๐ ตารางวา ปัจจุบันมีนายพินิดา ทองพูน เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ๔.๖ โฉนดที่ดินเลขที่ ๔๗๑๕๕ เนื้อที่ ๓ งาน ๙๖ ตารางวา ปัจจุบันมีนาวาอากาศตรีหญิง ภูมรินทร์ สวนมาลา เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ๔.๗ แบ่งหักเป็นที่สาธารณประโยชน์ เนื้อที่ ๙๔ ตารางวา และ แปลงคงเหลือ (โฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๕) เนื้อที่ ๖๐ ตารางวา ปัจจุบันมีนาวาอากาศตรีหญิง ภูมรินทร์ สวนมาลา เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ สำหรับกรณีทางด้านใต้ที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ไม่พบ ทางสาธารณประโยชน์ แต่ทางสาธารณประโยชน์ปรากฏทางด้านทิศตะวันออก และไม่มีการจัดทำ ภาพถ่ายทางอากาศในบริเวณพิพาทก่อนปี พ.ศ. ๒๕๒๒ และช่วงหลังปี พ.ศ. ๒๕๒๘ แต่อย่างใด นอกจากนั้น บริษัทเอเชียน พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (เดิม) ยื่นคำขอรังวัดสอบเขตที่ดิน (ระหว่างจำนอง) โฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ตามคำขอฉบับที่ ๓๐๐๔/๒๑๓ (ที่ถูกคือ ๓๐๐๔/๘๑๓) ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๓ ได้มีการจดทะเบียนโอนตามกฎหมาย (ควบบริษัท ตามมาตรา ๑๒๔๓ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์) จากบริษัทเอเชียน พร็อพเพอร์ตี้

/จำกัด (เดิม)...

จำกัด (เดิม) ในฐานะผู้โอนเป็น บริษัทเอเชียน พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด ในฐานะผู้รับโอน และได้มีการยื่นคำขอสวมสิทธิการรังวัดในวันเดียวกัน โดยธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ในฐานะผู้รับจ้างนองตามสัญญาจ้างนอง ฉบับลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ ได้มีหนังสือที่ สพ. ๕๓๓๖๔๔ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๓ และหนังสือที่ สพ. ๕๓๔๒๙๕ ลงวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ อนุญาตให้ผู้ขอทำการรังวัดสอบเขตที่ดินระหว่างจ้างนองได้ ช่างรังวัดได้ออกไปทำการรังวัดเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๓ และดำเนินการเพิ่มเติมเมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ โดยช่างรังวัดได้รายงานการรังวัดตามแบบ ร.ว. ๓ ก. ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ดังนี้ (๑) การรับรองแนวเขตของเจ้าของที่ดินข้างเคียง เจ้าของที่ดินข้างเคียงเลขที่ดิน ๕๓๔ เลขที่ดิน ๙๘๘ เลขที่ดิน ๙๘๙ เลขที่ดิน ๙๙๐ เลขที่ดิน ๕๓๙ คลองซอยที่ ๗ (ธนารักษ์ฯ) รับหมายแล้วแต่ไม่มานำชี้เขตได้ปฏิบัติตามหนังสือกรมที่ดิน ที่ มท ๐๖๐๖/ว ๐๕๒๕๖ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ ข้อ ๑ ด้านอื่นๆ ลงนามรับรองแนวเขตแล้ว ข้างเคียงด้านทิศตะวันออกเปลี่ยนแปลงเนื่องจากการรังวัด แบ่งแยกหักเป็นทางสาธารณประโยชน์เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๒ ด้านทิศใต้เปลี่ยนแปลงเนื่องจากการรังวัด - ลงระวางแล้วแต่ไม่มีการจดทะเบียน (ยกเลิกวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๓๘) ด้านอื่นๆ คงเดิมแต่ได้เปลี่ยนเครื่องหมายเป็นระบบยูทีเอ็มทั้งหมดแล้ว (๒) สภาพที่ดินและการทำประโยชน์เป็นที่ดินเปล่า (๓) คำขอและการรังวัด คำขอคงเดิม การรังวัดไม่ขัดข้อง (๔) หลักฐานการรังวัด วิธีการรังวัด รูปแผนที่ และเนื้อที่ เป็นรูปแผนที่โฉนดเดิมเป็นรูปแผนที่ ร.ว.ม. ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ มาตราส่วน ๑/๘๐๐๐ เนื้อที่ ๒๙ ไร่ ๑ งาน ๗๒ ตารางวา รังวัดครั้งนี้นำรายการรังวัดเดิมไปดำเนินการ ผู้ขอนำรังวัดตามเขตครอบครองเดิมแล้วปรากฏว่าหลักเขตเก่าอยู่ครบทุกหลัก วัดระยะได้เท่าเดิมใช้ค่าพิกัดฉากเดิมคำนวณเนื้อที่และขึ้นรูปแผนที่ใหม่มาตราส่วน ๑/๘๐๐๐ ได้เนื้อที่ และรูปแผนที่เท่าเดิม (๕) การลงที่หมายในระวางแผนที่ ได้ตรวจสอบการลงระวางแล้ว ปรากฏว่าได้มีการลงที่หมายในระวางยูทีเอ็มและในระบบดิจิทัลไว้ถูกต้องแล้ว (๖) อื่นๆ ในที่ดินแปลงนี้มีสภาพเป็นทางลูกรังเป็นบางส่วนยาวตลอดแนวด้านทิศใต้สอบสวนผู้ปกครองท้องที่แล้ว ไม่ยืนยันว่าเป็นทางสาธารณประโยชน์ สอบสวนผู้ขอแล้วยืนยันว่าเป็นทางส่วนบุคคลตามบันทึก (ท.ด. ๑๖) ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ ปัจจุบันที่ดินแปลงนี้อยู่ในเขตปกครองท้องที่ตำบลบึงบอน (๗) ความเห็น เห็นควรใช้รูปแผนที่และเนื้อที่ตามโฉนดเดิมดำเนินการ แกะไขหลักเขตหมายเลข ข - ๗๐๔๗ เป็น ข - ๗๐๔๘ (เดิมเขียนไว้คลาดเคลื่อน) แกะไขข้างเคียง แกะไขเลขระวาง เปลี่ยนเครื่องหมายเลขที่ดินเป็นระบบยูทีเอ็ม เปลี่ยนเขตการปกครองท้องที่

อำเภอหนองเสือชี้แจงข้อเท็จจริงตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นว่า เดิมที่ดินบริเวณนี้มีพื้นที่ติดต่อกันระหว่างเลขที่ดิน ๑๗ กับเลขที่ดิน ๑๘ ต่อมา ได้มีการขุดคลองไส้ไก่ในสมัยรัฐบาล ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช เป็นนายกรัฐมนตรี เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๙ โดยใช้หมดหลักเขตที่ดินทั้งสองแปลงเป็นกึ่งกลางคลอง จากหลักเขต ฉ. ๕๑๕๗ ด้านตะวันออก

/คลองส่งน้ำ...

คลองส่งน้ำสายที่ ๓ ไปหลักเขต ย. ๐๖๒๖๗๖ ด้านตะวันตก คลองซอยที่ ๗ จึงทำให้มีสภาพเป็นคลองไส้ไก่กว้างประมาณ ๒ เมตร ส่วนคันคลองทั้งสองฝั่งคลองส่งมีฐานคันคลองกว้างประมาณ ๓ เมตร เป็นผิวถนนข้างละ ๒ เมตร สภาพคันคลองด้านที่นาคงอยู่สภาพเดิม ส่วนด้านทิศเหนือเมื่อนาวาอากาศเอก จำลอง บุญยิ่ง ซื้อที่ดินเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้มีการปรับสภาพที่ดินรอบสวน เนื้อที่ประมาณ ๕๐ ไร่ โดยทำเป็นคันดินสูงประมาณ ๑ เมตร ผิวถนนกว้างประมาณ ๔ เมตร รอบทั้งแปลงไว้เพื่อกั้นน้ำไม่ให้เข้าไปในสวน และเพื่อให้สามารถนำผลผลิตทางการเกษตรออกสู่ถนนเลียบบคลอง ๗ นอกจากนี้ นาวาอากาศเอก จำลอง ได้แบ่งแยกในนามเดิม จำนวน ๕ แปลง รวมแปลงคงเหลือ เพื่อขายเป็นสวนเกษตร ได้ทำเป็นถนนรอบแปลงกว้างประมาณ ๔ เมตร และยังได้ทำถนนในแปลงแบ่งทั้ง ๔ แปลง ผิวถนนกว้าง ๔ เมตร ด้วยเช่นกัน ถนนดินทางด้านทิศใต้ได้มีชาวบ้านคนอื่นๆ และผู้ซื้อที่ดินจากนาวาอากาศเอก จำลอง ใช้สัญจรและนำผลผลิตทางการเกษตรไปจำหน่ายและเพื่อทำถนนให้ดีขึ้นเพื่อให้สามารถนำผลผลิตทางการเกษตรออกสู่ถนนเลียบบคลอง ๗ ได้ เนื่องจากผู้ซื้อที่ดินทั้ง ๔ แปลง เป็นพรรคพวกกันเองต้องการซื้อที่ดินเพื่อทำสวนผลไม้ จึงทำให้มีสภาพเป็นถนนดินตั้งแต่ก่อนปี พ.ศ. ๒๕๒๓ จากเดิมเป็นถนนดินเมื่อถึงฤดูฝนถนนดินดังกล่าวมีสภาพเป็นหลุมเป็นบ่อ จึงได้มีการลงชื่อกันของชาวบ้านที่ใช้ถนนเส้นนี้ให้ทางสภาตำบล (ในขณะนั้น) ช่วยเสริมถนนให้มีความแข็งแรงขึ้น สภาตำบลจึงได้มาทำถนนลูกรังบนถนนดินเพื่อให้รถเล็กๆ สามารถขนพืชผลทางการเกษตรได้ เมื่อได้มีการทำถนนเลียบบคลอง ๓ ซ้าย ถนนสายดังกล่าวจึงเป็นถนนเชื่อมกับถนนเลียบบคลอง ๗ ทำให้ชาวบ้านเดินทางสะดวกจึงมาใช้กันมากขึ้น แต่ถนนสายนี้เมื่อเข้าช่วงหน้าฝนก็จะมีหญ้าขึ้นรกและเป็นหลุมเป็นบ่อทำให้เดินทางไม่สะดวก ชาวบ้านจึงได้ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการปรับปรุงถนนให้การสัญจรสะดวกขึ้น และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ขอความร่วมมือจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดพทุมธานีให้มาดำเนินการปรับปรุงถนนให้ ๒ ครั้ง ครั้งแรกเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๖ และครั้งที่สอง ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๙ ปราบกฏตามบันทึกถ้อยคำของนายเวียง เทพธัญญะ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๘ ตำบลบึงบอน ลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๕ และบันทึกถ้อยคำของนายณัฐพล ลำภูเงิน เจ้าของที่ดินข้างเคียง ลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๕ และรูปแผนที่ถนนพิพาท นอกจากนี้ อำเภอนองเสือเคยเข้าไปตรวจสอบท้องที่ก่อนการฟ้องคดีมาแล้ว โดยอำเภอนองเสือเคยได้มอบให้ผู้ปกครองท้องที่ คือ นายเวียง เทพธัญญะ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๘ ตำบลบึงบอน เป็นผู้ชี้เขตแทนตามหนังสือมอบอำนาจชี้เขตที่ดิน ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ และนายเวียงได้ระวางชี้แนวเขตทางสาธารณประโยชน์ ตามบันทึกถ้อยคำลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๓

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ที่ดินแปลงพิพาทตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ เลขที่ดิน ๕๓๓ เดิมมีเนื้อที่ ๕๐ ไร่ เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๒๓ นาวาอากาศเอก จำลอง บุญยิ่ง เจ้าของที่ดินในขณะนั้น ได้จดทะเบียนแบ่งแยกเป็นแปลงย่อย ๔ แปลง แปลงละ

/๕ ไร่...

๕ ไร่ เป็นโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๕๐๕ เลขที่ ๕๕๐๔ เลขที่ ๕๕๐๓ และเลขที่ ๕๕๐๒ เรียงตามลำดับ จากทิศตะวันตกไปยังทิศตะวันออก ที่ดินทั้ง ๔ แปลงดังกล่าวตั้งอยู่ด้านในสุดของที่ดินตามโฉนดที่ดิน เลขที่ ๑๔๕๓ ปลายสุดของที่ดินจึงเป็นที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๕๐๒ ซึ่งติดต่อกับถนนเลียบบคลอง แอลสามซ้ายฝั่งตะวันตก ที่ดินทั้ง ๔ แปลงดังกล่าวมีจำนวน ๓ แปลง คือ ที่ดินตามโฉนดที่ดิน เลขที่ ๕๕๐๓ เลขที่ ๕๕๐๔ และเลขที่ ๕๕๐๕ ที่แบ่งแยกเป็นแปลงย่อยๆ อีกทอดหนึ่ง ที่ดินทั้งหมด ปรากฏว่ามีการจดทะเบียนแบ่งหักเป็นทางสาธารณประโยชน์ ๒ รายการ คือ รายการแรก ที่ดิน ตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ของผู้ฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดียื่นคำขอลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๓๙ ภายหลังจากซื้อที่ดินประมาณ ๒ ปี เพื่อจดทะเบียนแบ่งหักที่ดินด้านทิศตะวันตกส่วนที่ติดกับ คลองซอยที่ ๗ เป็นส่วนหนึ่งของคลองซอยที่ ๗ เนื้อที่ ๒๒๘ ตารางวา ที่ดินส่วนที่แบ่งหักนี้ เป็นส่วนหนึ่งของถนนเลียบบคลองซอยที่ ๗ ซึ่งคั่นระหว่างคลองซอยที่ ๗ กับที่ดินของผู้ฟ้องคดี และรายการที่สอง ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๕๐๕ ภายหลังเมื่อมีการแบ่งแยกเป็น ๖ แปลงย่อย ที่ดินแปลงคงเหลือตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๕๐๕ มีรูปร่างเป็นทางที่เชื่อมที่ดินแปลงย่อยทั้งหก ดังกล่าว ด้านทิศใต้ของที่ดินมีการแบ่งแยกเป็นทางสาธารณประโยชน์ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๒ ทางสาธารณประโยชน์เส้นนี้จึงเชื่อมกับที่ดินส่วนที่พิพาทในโฉนดที่ดินของผู้ฟ้องคดี ต่อมา นายเวียง เทพธัญญะ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๘ ตำบลบึงบอน อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี ให้ถ้อยคำต่อเจ้าหน้าที่ ณ ที่ว่าการอำเภอหนองเสือ เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๕ โดยสรุปได้ว่า บิดาของพยาน (นายทวีศักดิ์ เทพธัญญะ) เคยมีที่ดินในบริเวณพิพาท เจ้าของเดิม (นาวาอากาศเอก จำลอง) ได้แบ่งแยกที่ดินเป็น ๕ แปลง รวมแปลงคงเหลือ โดยนาวาอากาศเอก จำลอง ได้ทำถนนรอบแปลงที่ดินกว้างประมาณ ๔ เมตร ผู้ซื้อที่ดินทั้ง ๔ แปลง เป็นพรรคพวกกันต้องการซื้อที่ดินเพื่อทำสวนผลไม้ จึงทำถนน รอบแปลงที่ดินให้มีสภาพเป็นถนนดินเพื่อใช้เป็นเส้นทางขนส่งผลผลิตทางการเกษตรออกสู่ถนน เลียบคลองซอยที่ ๗ ทางเส้นนี้เมื่อเข้าช่วงฤดูฝน หล้าขึ้นรกเป็นหลุมเป็นบ่อ ประชาชนขอให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปรับพื้นถนน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ประสานงานให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี ปรับพื้นถนนให้รวม ๒ ครั้ง เมื่อช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๖ และปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๙ พยานไม่อาจยืนยันได้ว่าทางพิพาทเป็นทางสาธารณประโยชน์ ส่วนนายณัฐพล ลำภูเงิน ซึ่งมีที่ดิน ในบริเวณดังกล่าวได้ให้ถ้อยคำในทำนองเดียวกับนายเวียง จากข้อเท็จจริงที่รับฟังได้ไม่มีการอุทิศที่ดิน ที่พิพาทตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ให้เป็นทางสาธารณะที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน คงมี ประเด็นต้องวินิจฉัยว่า ทางพิพาทดังกล่าวเป็นทางสาธารณะที่เกิดจากการใช้ประโยชน์ร่วมกัน ของประชาชนหรือไม่ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า รูปที่ดินในโฉนดที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ไม่มีสภาพความเป็นทางในที่ดิน นาวาอากาศเอก จำลองซื้อที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๒ ในปี พ.ศ. ๒๕๒๓ นาวาอากาศเอก จำลอง ได้จดทะเบียนแบ่งแยกเป็น ๕ แปลง รวมแปลงคงเหลือ หลักฐานทางทะเบียนที่ดินไม่ปรากฏว่านาวาอากาศเอก จำลอง

/มีการ...

มีการจดทะเบียนแบ่งหักส่วนหนึ่งส่วนใดของที่ดินทั้ง ๕ แปลง เป็นทางสาธารณะ แต่พยานบุคคล ๒ ราย คือ นายเวียงผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๘ ตำบลบึงบอน อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี บุตรของ นายทวีศักดิ์ซึ่งเป็นผู้ซื้อที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๓ ที่แบ่งแยกมาจากโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ และนายณัฐพลทายาทของนางสาว ลำภูเงิน ซึ่งเป็นผู้ซื้อที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๓ จากนายทวีศักดิ์ ภายหลังจากนางสาวได้แบ่งแยกกรรมสิทธิ์รวมเป็น ๑๐ แปลง พยานเป็นเจ้าของที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๓๒๕๗ ยืนยันว่า นาวาอากาศเอก จำลอง ได้จัดทำถนนรอบแปลงที่ดินเดิม เพื่อใช้เป็นทางสำหรับขนส่งผลผลิตทางการเกษตรออกสู่ถนนเลียบบคลองซอยที่ ๗ เห็นว่า แม้เดิมในรูปแผนที่โฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีซื้อที่ดินเมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๗ ไม่ปรากฏแนวเขตทางพิพาทในโฉนดที่ดินก็ตาม แต่พยานรายนายเวียง ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๘ ตำบลบึงบอน มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๒ จนถึงปัจจุบัน และก่อนหน้านั้นนายเวียงดำรงตำแหน่งเป็นสารวัตรกำนันเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ได้ให้ถ้อยคำต่อเจ้าหน้าที่ ณ ที่ว่าการอำเภอหนองเสือ เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๕ ว่านายทวีศักดิ์บิดาพยานซื้อที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๓ ซึ่งแบ่งแยกมาจากโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ จากนาวาอากาศเอก จำลอง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ซึ่งขณะนั้นพยานมีอายุ ๒๙ ปี ยืนยันว่า ขณะที่บิดาซื้อที่ดินมีทางพิพาทอยู่ในที่ดินแล้ว ซึ่งผู้ซื้อที่ดินจากนาวาอากาศเอก จำลอง และชาวบ้านใช้ทางพิพาทแล้ว แต่ทางพิพาทมีสภาพเป็นทางลูกรัง เมื่อเข้าสู่ฤดูฝน ถนนจะเป็นหลุมเป็นบ่อ ชาวบ้านขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปรับพื้นผิวถนน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ขอให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานีดำเนินการปรับพื้นผิวถนนให้รวม ๒ ครั้ง ครั้งแรกเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๖ และครั้งที่ ๒ เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๙ ประกอบกับเมื่อนายชยพลหรือชอศักดิ์ ตั้งเดชะหิรัญ อยู่บ้านเลขที่ ๔๙/๖ หมู่ ๖ ตำบลบึงบอน ซึ่งตั้งอยู่ด้านในของทางพิพาทยื่นขอขยายเขตแบบผู้ใช้ไฟเฉพาะราย เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ นายพรศักดิ์ จรณธรรม พนักงานช่างผู้สำรวจที่ไปสำรวจสถานที่ขอขยายเขตการใช้ไฟฟ้าพบว่า แนวเขตทางที่ขอขยายเขตการใช้ไฟฟ้าเป็นซอยถนนลูกรังกว้างประมาณ ๔ เมตร เชื่อมระหว่างถนนเลียบบคลองเจ็ดฝั่งตะวันออกกับคลองแอล ๖ - ๗ ฝั่งตะวันตกระยะทางประมาณ ๑.๒ กิโลเมตร มีป้ายปักไว้ว่า ซอยลำภูเงิน จากข้อเท็จจริงดังกล่าว ทางพิพาทได้ปรากฏเป็นแนวทางมาตั้งแต่ก่อนปี พ.ศ. ๒๕๔๕ เห็นได้จากการปรับเกรดพื้นผิวจราจรทางพิพาทที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานีเข้าดำเนินการตามคำร้องขอของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ครั้งแรก ช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๖ เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดที่แสดงถึงการหวงกั้นที่ดินพิพาทไว้ แต่กลับปล่อยให้ประชาชนในท้องที่ได้ใช้ซอยทางพิพาทมาเป็นเวลานานเพียงพอที่เข้าใจได้ว่าเป็นทางสาธารณะ ข้อเท็จจริงยังสอดคล้องกับกรณีที่เจ้าของที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๕ ซึ่งอยู่ติดกับที่ดินของผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการแบ่งแยกที่ดินเป็นแปลงย่อย ๗ แปลง และแบ่งแยกเป็นทางสาธารณประโยชน์โดยทางสาธารณประโยชน์ดังกล่าวต่อเนื่องจากทางพิพาท แม้จะ

/เป็นการ...

เป็นการแบ่งแยกเป็นทางสาธารณะเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๒ แต่แสดงให้เห็นว่าเจ้าของที่ดินตามโฉนดที่ดิน เลขที่ ๕๙๐๕ มีความเข้าใจว่า ทางพิพาทเป็นทางสาธารณะอยู่ก่อนแล้วตนจึงแบ่งหักที่ดินเป็น ทางสาธารณะต่อเชื่อมกับทางพิพาท การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ในขณะที่ซื้อที่ดินตามโฉนดที่ดิน เลขที่ ๑๔๕๓ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้ตรวจสอบสภาพที่ดินแล้วไม่ปรากฏเป็นทาง แต่ผู้ฟ้องคดี ก็ยืนยันข้อเท็จจริงในขณะนั้นเท่านั้น ข้อเท็จจริงที่อ้างจึงไม่อาจลบล้างข้อเท็จจริงที่ดินพิพาท ปรากฏเป็นทางมาอย่างน้อยก็ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ทางพิพาทซึ่งอยู่ทางด้านทิศใต้ของที่ดิน ตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ของผู้ฟ้องคดี จึงมีสภาพเป็นทางสาธารณะซึ่งเป็นสาธารณะสมบัติ ของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันแล้ว สำหรับข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า การขอขยาย เขตใช้ไฟฟ้าในทางพิพาทคงเป็นประโยชน์แก่การใช้ไฟฟ้าของนายชอศักดิ์และห้างหุ้นส่วนจำกัด ซี ยู เทค เซอร์วิส จำกัด เท่านั้น มิได้มีผลเป็นการบริการไฟฟ้าแก่ประชาชนโดยทั่วไป และข้ออ้าง ที่ว่า การดำเนินการขยายแนวเขตการใช้ไฟฟ้าตามคำขออนุญาต นายชอศักดิ์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๙ มีการ ดำเนินการอย่างรีบเร่ง เป็นข้ออ้างที่ไม่มีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงการวินิจฉัยประเด็นแห่งคดี เมื่อทางพิพาทตามสภาพความเป็นจริงเป็นทางสาธารณะที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการติดตั้งโคมไฟส่องทางในทางสาธารณะพิพาท และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการปักเสาไฟฟ้าในทางพิพาท จึงไม่เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คดีนี้ศาลปกครองชั้นต้นรับฟังถ้อยคำพยานปากนายเวียง เทพธัญญะ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๘ ตำบลบึงบอน อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี ว่าบิดาของ นายเวียง (นายทวีศักดิ์ เทพธัญญะ) เคยมีที่ดินในบริเวณพิพาท โดยนาวาอากาศเอก จำลอง บุญยิ่ง เจ้าของที่ดินเดิมได้แบ่งแยกที่ดินเป็น ๕ แปลง รวมแปลงคงเหลือ นาวาอากาศเอก จำลอง ได้ทำถนน รอบแปลงที่ดินกว้างประมาณ ๔ เมตร ผู้ซื้อที่ดินทั้ง ๔ แปลง เป็นพรรคพวกกัน ต้องการซื้อที่ดิน เพื่อทำสวนผลไม้ จึงทำถนนรอบแปลงที่ดินให้มีสภาพเป็นถนนดินเพื่อใช้เป็นเส้นทางขนส่ง ผลผลิตทางการเกษตรออกสู่ถนนเลียบบคลองซอยที่ ๗ ทางเส้นนี้เมื่อเข้าช่วงฤดูฝน ภูเขาขึ้นรก เป็นหลุมเป็นบ่อ ประชาชนขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปรับพื้นถนน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ประสานงาน ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานีปรับพื้นถนนให้รวม ๒ ครั้ง เมื่อช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๖ และปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๙ นายเวียงไม่อาจยืนยันได้ว่าทางพิพาท เป็นทางสาธารณะประโยชน์ ส่วนนายณัฐพล ลำภูเงิน เจ้าของที่ดินข้างเคียงได้ให้ถ้อยคำในทำนอง เดียวกับนายเวียง นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าถ้อยคำที่พยานทั้งสองปากเบิกความดังกล่าวไม่มีความน่าเชื่อถือ เพราะพยานทั้งสองปากเป็นพยานบอกเล่าไม่มีเอกสารหลักฐานใดของทางราชการมายืนยัน อีกทั้งเป็นผู้มีส่วนได้เสียในที่ดินแปลงพิพาทด้วย กล่าวคือ นายเวียงเป็นบุตรนายทวีศักดิ์ซึ่งเคยซื้อที่ดิน แปลงที่แบ่งแยกของนาวาอากาศเอก จำลอง และเป็นผู้ขายที่ดินแปลงดังกล่าวให้แก่นายณัฐพล

/นอกจากนี้...

นอกจากนี้ มีพยานแค่สองปากดังกล่าวเท่านั้นที่ให้ถ้อยคำว่า นาวาอากาศเอก จำลอง ได้ทำถนนพิพาทขึ้นเพื่อใช้เป็นเส้นทางขนส่งผลผลิตทางการเกษตรออกสู่ถนนเลียบบคลองซอยที่ ๗ ซึ่งถ้อยคำดังกล่าวขัดกันกับรูปแผนที่ ร.ว.ม. เดิมที่ได้มีการรังวัดไว้ก่อนแล้วในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ และนำมาเป็นหลักฐานในการรังวัดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ว่ารูปแผนที่โฉนดเดิมเป็นรูปแผนที่ ร.ว.ม. ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ มาตรฐานส่วน ๑/๘๐๐๐ เนื้อที่ ๒๙ ไร่ ๑ ไร่ ๗๒ ตารางวา การรังวัดครั้งนี้นำรายการรังวัดเดิมไปดำเนินการ ผู้ขอนำรังวัดตามเขตครอบครองเดิมแล้วปรากฏว่าหลักเขตเก่าอยู่ครบทุกหลัก วัดระยะได้เท่าเดิมใช้ค่าพิกัดฉากเดิมคำนวณเนื้อที่และขึ้นรูปแผนที่ใหม่มาตรฐานส่วน ๑/๘๐๐๐ ได้เนื้อที่และรูปแผนที่เท่าเดิม และจากคำชี้แจงข้อเท็จจริงของสำนักงานที่ดินจังหวัดปทุมธานี สาขาธัญบุรี จะเห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ครอบครองที่ดินโฉนดพิพาทและได้รังวัดในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ไม่พบว่าที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๕๕๓ มีลักษณะเป็นทางแต่อย่างใด จึงขัดกับคำเบิกความของ นายเวียงและนายณัฐพล ที่เบิกความว่า นาวาอากาศเอก จำลอง ได้ทำถนนพิพาทตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ และขัดกับรูปแผนที่ในโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๓ ซึ่งนาวาอากาศเอก จำลอง ได้แบ่งแยกและขายให้กับนายทวีศักดิ์ และต่อมา นายทวีศักดิ์ได้ขายให้กับนางสาว ลำภูเงิน ซึ่งนางสาวได้แบ่งแยกที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๓ ออกเป็น ๑๐ แปลง ในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ กรณีจึงเห็นได้ว่า รูปแผนที่ในโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๓ ก็ไม่ได้มีการแบ่งแยกที่ดินออกเป็นทางแต่อย่างใด และเอกสารชี้แจงข้อเท็จจริงของอำเภอหนองเสือขัดกับคำเบิกความของนายเวียงและนายณัฐพล ที่เบิกความว่า นาวาอากาศเอก จำลอง ได้ทำถนนพิพาทตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ เพราะหากนาวาอากาศเอก จำลอง แบ่งที่ดินไว้เป็นถนนพิพาทตลอดแนวจริง โฉนดที่ดินที่ขายให้กับนายทวีศักดิ์และนางสาวก็จะต้องมีการตัดทอนเนื้อที่ดินดังกล่าวออกก่อนที่จะทำการซื้อขายและรังวัดแบ่งแยกกัน เพราะไม่มีผู้ซื้อรายใดที่จะยอมชำระราคาที่ดินทั้งที่เนื้อที่ดินขาดจากโฉนดที่ดินจำนวนมาก ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นรับฟังว่า นาวาอากาศเอก จำลอง ได้ทำถนนรอบแปลงที่ดินกว้างประมาณ ๔ เมตร เพื่อใช้เป็นเส้นทางขนส่งผลผลิตทางการเกษตรออกสู่ถนนเลียบบคลองซอยที่ ๗ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงคลาดเคลื่อนกับความเป็นจริงอย่างยิ่ง หากมีการใช้ทางเพื่อขนส่งผลผลิตทางการเกษตรออกสู่ทางสาธารณประโยชน์จริง ก็เป็นการใช้เฉพาะภายในกลุ่มผู้ซื้อที่ดินจากนาวาอากาศเอก จำลอง โดยได้รับอนุญาตจากนาวาอากาศเอก จำลอง ไม่ใช่เป็นการอนุญาตให้ประชาชนทั่วไปเข้าใช้ประโยชน์โดยไม่หวังกันหรือสงวนสิทธิไว้อันจะทำให้ทางพิพาทดังกล่าวกลายเป็นทางสาธารณะโดยปริยาย นอกจากนี้ หากพิจารณาแผนที่พิพาทแนบท้ายคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และแผนที่พิพาทประกอบคำชี้แจงของนายอำเภอหนองเสือ จะเห็นได้ว่า การเข้าออกสู่ทางสาธารณประโยชน์คลองส่งน้ำสายที่ ๓ ด้านทิศตะวันออกของที่ดินที่นาวาอากาศเอก จำลอง แบ่งแยกและขายให้กับบุคคลอื่นนั้นจะอยู่ไกลกว่าที่จะออกผ่านทางพิพาทของผู้ฟ้องคดีมาทางถนนสาธารณประโยชน์คลองซอยที่ ๗ ดังนั้น การรับฟังว่า นาวาอากาศเอก จำลอง ได้ทำถนน

/รบบแปลงที่ดิน...

รอบแปลงที่ดินกว้างประมาณ ๔ เมตร เพื่อใช้เป็นเส้นทางขนส่งผลผลิตทางการเกษตรออกสู่ถนนเลียบบคลองซอยที่ ๗ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงไม่ตรงกับความเป็นจริง

กรณีศาลปกครองชั้นต้นรับฟังว่า รูปที่ดินในโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ไม่มีสภาพเป็นทางในที่ดิน และหลักฐานทางทะเบียนที่ดินก็ไม่ปรากฏว่านาวาอากาศเอก จำลอง มีการจดทะเบียนแบ่งหักส่วนหนึ่งส่วนใดของที่ดินทั้ง ๕ แปลง เป็นทางสาธารณะ แต่ศาลปกครองชั้นต้นกลับวินิจฉัยว่าทางพิพาทดังกล่าวเป็นทางสาธารณะเพราะเจ้าของกรรมสิทธิ์ไม่หวงกันหรือสงวนสิทธิปล่อยให้ประชาชนใช้ประโยชน์มาเป็นเวลานานเพียงพอที่เข้าใจได้ว่าเป็นทางสาธารณะนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย เพราะตามมาตรา ๑๓๐๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติให้สาธารณสมบัติของแผ่นดินนั้น รวมทรัพย์สินทุกชนิดของแผ่นดินซึ่งใช้เพื่อสาธารณประโยชน์หรือสงวนไว้เพื่อประโยชน์ เช่น... (๒) ทรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน เป็นต้นว่า ที่ชายตลิ่ง ทางน้ำ ทางหลวงทะเลสาบ แต่ในกฎหมายมิได้ระบุว่า ทรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันดังกล่าว พลเมืองจะต้องใช้มาแล้วเป็นระยะเวลาานเท่าไร ซึ่งประเด็นที่เกี่ยวกับระยะเวลาศาลปกครองชั้นต้นรับฟังว่า แม้เดิมในรูปแผนที่โฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีซื้อที่ดินเมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๗ ไม่ปรากฏแนวเขตพิพาทในโฉนดที่ดินก็ตาม แต่พยานรายนายเวียงซึ่งดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๘ ตำบลบึงบอน มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๒ จนถึงปัจจุบัน และก่อนหน้านั้นนายเวียงดำรงตำแหน่งเป็นสารวัตรกำนันเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ได้ให้ถ้อยคำต่อเจ้าหน้าที่ ณ ที่ว่าการอำเภอหนองเสือ เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๕ ว่า นายทวีศักดิ์ บิดาของนายเวียงซื้อที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๓ ซึ่งแบ่งแยกมาจากโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ จากนาวาอากาศเอก จำลอง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ซึ่งขณะนั้นนายเวียงมีอายุ ๒๙ ปี ยืนยันว่า ขณะบิดาซื้อที่ดินมีทางพิพาทอยู่ในที่ดินแล้ว ดังนั้น ทางพิพาทจึงได้ปรากฏเป็นแนวทางมาตั้งแต่ก่อนปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ดังเห็นได้จากการปรับเกรดพื้นผิวจราจรทางพิพาทที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานีเข้าดำเนินการตามคำร้องขอของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ครั้งแรกช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๖ สอดคล้องกับกรณีที่เจ้าของที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๕ ซึ่งอยู่ติดกับที่ดินของผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการแบ่งแยกที่ดินเป็นแปลงย่อย ๗ แปลง และแบ่งแยกเป็นทางสาธารณประโยชน์ โดยทางสาธารณประโยชน์ต่อเนื่องกับทางพิพาท แม้จะเป็นการแบ่งแยกเป็นทางสาธารณประโยชน์เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๒ แต่แสดงให้เห็นว่า เจ้าของที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๕ มีความเข้าใจว่าทางพิพาทเป็นทางสาธารณะอยู่ก่อนแล้ว นั้น จะเห็นได้ว่าศาลปกครองชั้นต้นแบ่งระยะเวลาเป็น ๓ ช่วง ช่วงแรกตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ที่นายเวียงเบิกความว่ามีทางพิพาทอยู่ก่อนที่นายทวีศักดิ์ บิดา ซื้อมาแล้ว ช่วงที่สอง ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานีเข้าดำเนินการตามคำร้องขอของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และช่วงที่สาม ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ที่เจ้าของที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๕ ซึ่งมีที่ดินอยู่ติดกับที่ดินของผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการแบ่งแยกที่ดินเป็นแปลงย่อย ๗ แปลง และแบ่งแยกเป็นทางสาธารณประโยชน์

โดยทาง...

โดยทางสาธารณประโยชน์ต่อเนื่องกับทางพิพาท โดยศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ช่วงระยะเวลาดังกล่าวทั้งสามช่วงเป็นช่วงระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีปล่อยให้มีการใช้ประโยชน์ในทางพิพาทมาเป็นระยะเวลานานติดต่อกัน ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการรับฟังดังกล่าวยังคงคลาดเคลื่อนกับข้อเท็จจริง กล่าวคือ คำเบิกความของนายเวียงในช่วงแรกตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๓ นอกจากนายเวียงจะเป็นพยานผู้มีส่วนได้เสียแล้ว คำเบิกความดังกล่าวก็ขัดกับคำเบิกความของผู้ฟ้องคดีที่เบิกความว่า ในขณะที่ซื้อที่ดินแปลงโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทำการค้าที่ดินตามหนังสือสัญญาขายที่ดินลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๗ ดังนั้น ก่อนที่จะตกลงซื้อขายผู้ฟ้องคดีย่อมต้องทำการตรวจสอบก่อนแล้วจึงตัดสินใจซื้อ และคำเบิกความของนายเวียงก็ขัดกับรูปแผนที่ ร.ว.ม. เดิมที่ได้รังวัดในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ซึ่งไม่ปรากฏเขตทางพิพาทแต่อย่างใด เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับการรังวัดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๓ จึงเห็นว่า มีทางพิพาทปรากฏอยู่ในการรังวัด แต่ในการรังวัดปี พ.ศ. ๒๕๕๓ นายเวียงซึ่งได้รับมอบอำนาจจากนายอำเภอหนองเสือในฐานะผู้ปกครองท้องถิ่นเพื่อยืนยันแนวเขต นายเวียงได้ยืนยันต่อเจ้าหน้าที่รังวัดว่าทางพิพาทดังกล่าวมิใช่ถนนสาธารณประโยชน์ ปรากฏตามบันทึกถ้อยคำลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ ซึ่งหากนายเวียงเห็นว่า ทางพิพาทเป็นทางสาธารณะที่พลเมืองใช้ประโยชน์มาเป็นเวลานานแล้ว ก็สามารถให้ถ้อยคำตามที่เกิดขึ้นจริงเพื่อให้เจ้าหน้าที่รังวัดบันทึกไว้ได้ และคำเบิกความของนายเวียงก็ขัดกับรูปแผนที่ในโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๓ ที่แบ่งแยกในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ก็ไม่ได้มีการแบ่งแยกที่ดินออกเป็นทางแต่อย่างใด

ส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นรับฟังว่า ทางพิพาทได้ปรากฏเป็นแนวทางมาตั้งแต่ก่อนปี พ.ศ. ๒๕๔๕ เห็นได้จากการปรับเกรดพื้นผิวจราจรทางพิพาทที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานีเข้าดำเนินการตามคำร้องขอของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ครั้งแรกช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๖ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า กฎหมายไม่ได้ให้อำนาจตัดสินใจที่ดินของเอกชนรายใดตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน อีกทั้งเมื่อนับระยะเวลาจากที่ผู้ฟ้องคดีรับโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๕ เป็นเวลาเพียง ๘ ปี เท่านั้น แต่ทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี กลับเข้ามาทำการปรับเกรดพื้นผิวจราจรโดยไม่มีการสอบถามผู้ฟ้องคดีในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์ก่อน ทั้งที่ตนเองเป็นเจ้าของพนักงานฝ่ายปกครอง แต่ตั้งใจที่จะเข้ามารบกวนและ/หรือแย่งการครอบครองที่ดินซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ฟ้องคดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องนำเงินงบประมาณของแผ่นดินซึ่งเป็นภาษีของประชาชนมาทำการพัฒนาปรับปรุงในที่ดินของเอกชน ยิ่งสมควรที่จะต้องให้ความระมัดระวังมากขึ้น ดังนั้น ศาลปกครองชั้นต้นไม่ควรนำการกระทำที่เป็นการกระทำละเมิดโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายมาใช้เป็นหลักในการตัดสินใจคดี และเนื่องจากการเข้ามาทำถนนโดยละเมิดจึงเป็นเหตุให้เจ้าของที่ดินแปลงโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๕ ซึ่งอยู่ติดกับที่ดินของผู้ฟ้องคดีมีความเข้าใจว่า ทางพิพาทเป็นทางสาธารณะอยู่ก่อนแล้ว จึงได้แบ่งแยกที่ดินเป็นทางสาธารณประโยชน์ต่อเนื่องกับทางพิพาทในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งหากเจ้าของที่ดินแปลงโฉนด

/ที่ดิน...

ที่ดินเลขที่ ๕๙๐๕ มีความเข้าใจว่าทางพิพาทเป็นทางสาธารณะอยู่ก่อนแล้วก็ต้องแบ่งแยกที่ดินของตนเป็นทางสาธารณประโยชน์ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๓ ซึ่งได้ซื้อที่ดินต่อมาจากนาวาอากาศเอกจำลอง ไม่ใช่มาแบ่งแยกในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ นอกจากนี้ หากพิจารณาว่า ทางพิพาทเป็นแนวทางตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งนับถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ที่ผู้ฟ้องคดีทราบเรื่องก็เป็นระยะเวลาเพียง ๘ ปีเท่านั้น ศาลปกครองชั้นต้นจึงไม่ควรพิพากษาว่าทางพิพาทของผู้ฟ้องคดีตกเป็นทางสาธารณะ เพราะเจ้าของกรรมสิทธิ์ไม่หวงกันหรือสงวนสิทธิปล่อยให้ประชาชนใช้ประโยชน์มาเป็นเวลานาน ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิฟ้องคดีเป็นการกระทำระหว่างผู้ใช้อำนาจปกครองกับผู้ใช้อำนาจปกครองมิใช่คดีพิพาทระหว่างเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินกับประชาชนที่มาใช้ทาง ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงเห็นว่าการฟ้องคดีต้องพิจารณาในตัวบทกฎหมายแล้วควรจะต้องพิจารณาถึงการใช้จริยธรรมในการปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเป็นหน่วยงานของรัฐผู้ใช้อำนาจปกครอง ไม่ควรนำเอาการกระทำที่เป็นการกระทำละเมิดของตนเองมารบกวนการครอบครองที่ดินของผู้ฟ้องคดีหรือนำเอาอายุความมาอ้างเพราะมาตรา ๑๓๐๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ไม่ได้กำหนดอายุความไว้ และมีได้ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองในการตัดสินใจวินิจฉัยว่าการปล่อยให้ประชาชนเข้าใช้ประโยชน์ในที่ดินเป็นเวลานานเท่าใดแล้วจึงจะตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันรื้อถอนและขนย้ายวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เช่น เสาไฟฟ้า สายส่งกระแสไฟฟ้าและโคมไฟส่องทางสาธารณะ รวมทั้งอุปกรณ์ต่างๆ เป็นต้น ออกจากที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ เลขที่ดิน ๕๓๓ ตำบลบึงบอน อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี พร้อมทั้งปรับสภาพที่ดินแปลงดังกล่าวให้กลับคืนสู่สภาพเดิม และห้ามมิให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเข้ารบกวนการครอบครองที่ดินแปลงดังกล่าว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า ตามที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การให้ถ้อยคำของนายเวียง เทพธัญญะ และนายณัฐพล ลำภูเงิน ไม่อาจยืนยันได้ว่าทางพิพาทเป็นทางสาธารณประโยชน์นั้น เห็นว่า นายณัฐพลเคยมีหนังสือลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ ชี้แจงต่อผู้ฟ้องคดีว่า ก่อนที่นายณัฐพลจะเข้ามาซื้อที่ดินต่อกำนันทวิศักดิ์ เทพธัญญะ ซึ่งเป็นกำนันตำบลบึงบอน (ขณะนั้น) ในปี พ.ศ. ๒๕๒๘ การขายที่ดินจะขายทั้งโฉนดที่ดินพร้อมกับทางสาธารณะและผู้ซื้อจะต้องรับภาระทางสาธารณะด้วย เพราะสมัยที่นายณัฐพลซื้อที่ดิน ชาวบ้านใช้ถนนเส้นนี้สัญจรไปมาอยู่ก่อนแล้ว จึงเห็นได้ว่า ก่อนที่นายณัฐพลซื้อที่ดินต่อกำนันทวิศักดิ์มีถนนอยู่แล้ว ซึ่งถ้านับจากปีดังกล่าวก็เป็นเวลาเกินกว่า ๑๐ ปี ที่ประชาชนใช้สัญจรไปมา จึงไม่จำเป็นต้องมีเอกสารทางราชการใดมายืนยัน ทั้งนี้ จากการสอบถามข้อมูลจากนางสำรวัย พรหมอ่อน ผู้อาศัยอยู่ในพื้นที่ทางพิพาทอ้างว่า ถนนทางพิพาทมีอยู่ก่อนที่ตนจะซื้อที่ดิน พร้อมทั้งแนบรูปถ่ายเด็กผู้ชาย ๒ คน คือ นายคมสัน บำรุงศิลป์ ซึ่งขณะนั้นกำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ (นายคมสัน

/เกิดเมื่อ...

เกิดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๙ ขณะนั้นอายุ ๗ ปี) นายวรพงษ์ พรหมอ่อน ซึ่งขณะนั้นกำลังเรียนอยู่ชั้นอนุบาล (นายวรพงษ์เกิดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๑ ขณะนั้นอายุ ๕ ปี) ซึ่งหากนับอายุจากรูปภาพจนถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๓ จะมีอายุถึง ๑๕ ปี ทางพิพาทจึงตกเป็นทางสาธารณประโยชน์โดยปริยาย แม้ว่าเจ้าของที่ดิน จะไม่ได้แบ่งโฉนดที่ดินออกเป็นทางสาธารณะก็ตาม กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ตามแผนที่ประกอบ ทางพิพาทแนบท้ายคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สามารถเข้าออกสู่ถนนคลองส่งน้ำสาธารณะ ประโยชน์คลองส่งน้ำสายที่ ๓ ด้านทิศตะวันออกของที่ดินได้ นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดทำ แผนที่เอกสารหมายเลข ๓ ท้ายคำแก้อุทธรณ์ ซึ่งจากแผนที่ดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ถนนคลองส่งน้ำ สาธารณประโยชน์คลองส่งน้ำสายที่ ๓ ด้านทิศตะวันออกของที่ดิน เป็นถนนที่ไม่มีทางออก เมื่อสมัยก่อนปี พ.ศ. ๒๕๒๘ หากต้องการออกสู่ทางถนนสาธารณประโยชน์คลองซอยที่ ๗ จะต้อง ออกตามเส้นสีแดง ซึ่งมีระยะทางประมาณ ๙ กิโลเมตร ดังนั้น การใช้ทางพิพาทออกสู่ถนน สาธารณประโยชน์คลองซอยที่ ๗ จึงใกล้กว่าการออกสู่ถนนคลองส่งน้ำสาธารณประโยชน์ คลองส่งน้ำสายที่ ๓ ด้านทิศตะวันออกของที่ดิน

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานีเข้ามาดำเนินการ ปรับปรุงพื้นผิวจราจรตามคำร้องของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับการร้องขอจาก ประชาชนที่ใช้เส้นทางเพื่อบรรเทาความเดือดร้อน เนื่องจากถนนทางพิพาทประชาชนใช้กันมา เป็นเวลานานกว่า ๑๐ ปี จนทำให้พื้นผิวจราจรไม่สามารถสัญจรไปมาได้สะดวก ซึ่งเป็นการ ปรับสภาพพื้นผิวจราจรจากเดิมที่มีอยู่ก่อนให้อยู่ในสภาพที่ดีขึ้น และการที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ทางพิพาทเป็นแนวทางตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ก็ไม่สามารถอ้างได้ เพราะจากหนังสือลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ ของนายณัฐพล ประกอบกับเอกสารภาพถ่ายของนายคมสัน และนายวรพงษ์ จะเห็นได้ว่า ทางพิพาทมีอยู่ก่อนปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการทุกอย่างเพื่อรักษาสิทธิ และบรรเทาความเดือดร้อนของประชาชนในพื้นที่ตำบลบึงบอน และประชาชนที่ใช้เส้นทางสัญจร ไปมา ซึ่งหากประชาชนไม่สามารถใช้ทางพิพาทในการสัญจรไปมาได้ จะทำให้คนจำนวนมาก เกิดความเดือดร้อน อีกทั้งทางพิพาทย่อมตกเป็นทางสาธารณประโยชน์โดยไม่จำเป็นต้องจดทะเบียน โอนกรรมสิทธิ์ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๕๒๕ และมาตรา ๑๓๐๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ ดังนั้น การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ในทำนองเดียวกับคำให้การและคำให้การเพิ่มเติม รวมทั้งขอถือเอาข้อเท็จจริงและคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นเป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ด้วย และเพิ่มเติมว่า หากศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รัื้อถอนเสาไฟฟ้า สายส่งกระแสไฟฟ้าและโคมไฟส่องทางสาธารณะออกจากที่ดินแปลงดังกล่าวจะทำให้ผู้ใช้ไฟ และผู้ที่สัญจรไปมาได้รับผลกระทบที่ไม่มีกระแสไฟฟ้าและแสงสว่างในยามค่ำคืน การคงไว้ ซึ่งระบบจำหน่ายดังกล่าวจึงเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้จงใจ

/กระทำละเมิด...

กระทำละเมิดหรือรบกวนการครอบครองของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ซึ่งถ้าหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบมาก่อนว่าทางดังกล่าวเป็นที่ดินของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๐๓ หรือเปลี่ยนแนวหาจุดติดตั้งอุปกรณ์ปักเสาพาดสายให้ถูกต้อง แต่ในขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เข้าทำการสำรวจก่อสร้าง และติดตั้งอุปกรณ์ ซึ่งใช้เวลานานหลายครั้งหลายวันไม่ปรากฏว่ามีป้ายหวงห้ามหรือสงวนสิทธิการใช้ทางพิพาท หรือมีผู้หนึ่งผู้ใดมาหวงห้ามมิให้กระทำการแต่อย่างใด คงมีแต่ประชาชนใช้เป็นเส้นทางสัญจรเข้าออกเป็นประจำ จึงเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เชื่อว่าทางพิพาทดังกล่าวเป็นทางสาธารณประโยชน์ ตามมาตรา ๑๓๐๔ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือและไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ เลขที่ดิน ๕๓๓ ตำบลบึงบอน อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี มีเนื้อที่ ๕๐ ไร่ ได้จดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์เรียบร้อยมา จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๒ นาวาอากาศเอก จำลอง บุญยัง ได้ซื้อที่ดินแปลงดังกล่าวและได้จดทะเบียนแบ่งแยกที่ดินออกเป็นแปลงย่อยอีก ๔ แปลง เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๒๓ ดังนี้ (๑) โฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๕ เลขที่ดิน ๖๙ เนื้อที่ ๕ ไร่ ภายหลังได้แบ่งแยกออกเป็นแปลงย่อยอีก ๗ แปลง (โดยได้แบ่งหักเป็นทางสาธารณประโยชน์ร่วมด้วย) (๒) โฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๔ เลขที่ดิน ๖๘ เนื้อที่ ๕ ไร่ ภายหลังได้แบ่งแยกเป็นแปลงย่อยอีก ๓ แปลง (๓) โฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๓ เลขที่ดิน ๖๗ เนื้อที่ ๕ ไร่ ภายหลังได้แบ่งแยกเป็นแปลงย่อยอีก ๙ แปลง และ (๔) โฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๒ เลขที่ดิน ๔๖ เนื้อที่ ๕ ไร่ ที่ดินทั้ง ๔ แปลงนี้ตั้งอยู่ด้านในสุดของที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ส่วนที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ คงเหลือเนื้อที่ ๓๐ ไร่ มีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ด้านทิศตะวันตกติดคลองข่อยที่ ๗ ด้านทิศตะวันออกติดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๕ เลขที่ดิน ๖๙ ที่แยกไปจากที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ส่วนด้านทิศเหนือและทิศใต้ติดที่ดินแปลงอื่น ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๗ บริษัทเอเซีย นพรีอเพอร์ตี้ จำกัด (เดิม) ได้ซื้อที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ จากนางประยูร บุญยัง ผู้จัดการมรดกของนาวาอากาศเอก จำลอง ตามหนังสือสัญญาขายที่ดินฉบับลงวันที่ ๑๕

/กรกฎาคม...

กรกฎาคม ๒๕๓๗ และได้จดทะเบียนจำนองเป็นประกันกับบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์แปซิฟิกไฟแนนซ์ จำกัด ในวันเดียวกัน จากนั้นวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๓๙ บริษัทเอเชียน พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (เดิม) ได้แบ่งหักที่ดินด้านทิศตะวันตก (ซึ่งติดคลองซอยที่ ๗ อยู่แล้ว) เป็นที่สาธารณประโยชน์ (คลองซอยที่ ๗) เนื้อที่ ๒ งาน ๒๘ ตารางวา คงเหลือเนื้อที่ ๒๙ ไร่ ๑ งาน ๗๒ ตารางวา หลังจากนั้น ในวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ นายชยพลหรือชอศักดิ์ ตั้งเดชะหิรัญ เจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๑๒๙ ซึ่งแยกจากโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๔ ได้ยื่นคำร้องขอขยายเขตแบบผู้ใช้ไฟเฉพาะรายบริเวณหมู่ที่ ๘ ตำบลบึงบอน อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอคลองหลวง พนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ไปสำรวจจัดทำประมาณการโดยมีนายชอศักดิ์เป็นผู้ชี้แจงนำสำรวจแนวที่ปักเสาไฟฟ้า จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้ปักเสาคอนกรีตอัดแรง (คอน.) ขนาด ๙ เมตร พร้อมปักเสาดอม่อ จำนวน ๒๕ ต้น พาดสายแรงต่ำขนาด ๕๐ ตารางมิลลิเมตร ๑ เฟส ๒ สาย ระยะทาง ๙๘๐ เมตร ค่าใช้จ่ายเป็นเงิน ๒๒๒,๒๕๖.๑๒ บาท โดยนายชอศักดิ์เป็นผู้ชำระเงินทั้งหมด การก่อสร้างแล้วเสร็จในปลายเดือนมีนาคม ๒๕๔๙ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้หนังสือที่ ปท ๗๓๙๐๓/๕๔๙ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอขยายเขตไฟฟ้าสาธารณะขอยล้งเงิน ขนาด ๒ คูณ ๓๖ วัตต์ ระยะทาง ๑,๐๐๐ เมตร พาดสายส่งไฟฟ้าด้วยสายอลูมิเนียมหุ้มฉนวนขนาด ๒๕ ตารางมิลลิเมตร ติดตั้งโคมไฟขนาด ๒ คูณ ๓๖ วัตต์ จำนวน ๑๓ ชุด ค่าใช้จ่ายเป็นเงิน ๘๐,๓๕๑.๓๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบึงบอนได้อนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อุดหนุนเงินให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นค่าใช้จ่ายในการติดตั้งโคมไฟฟ้าในที่สาธารณะดังกล่าว ในคราวประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๒ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก่อสร้างแล้วเสร็จจ่ายไฟในปลายเดือนมิถุนายน ๒๕๕๒ หลังจากนั้น ห้างหุ้นส่วนจำกัด ซี ยู เทค เซอร์วิส ขอขยายเขตไฟฟ้าแรงต่ำจากระบบ ๑ เฟส ๒ สาย เป็นระบบ ๓ เฟส ๔ สาย พาดสายเพิ่ม ๒ สาย ระยะทาง ๙๓๕ เมตร ค่าใช้จ่ายเป็นเงิน ๑๐๙,๖๘๔.๖๓ บาท โดยห้างหุ้นส่วนจำกัด ซี ยู เทค เซอร์วิส เป็นผู้ชำระเงินทั้งหมด โดยก่อสร้างแล้วเสร็จจ่ายไฟในเดือนตุลาคม ๒๕๕๓ ต่อมา บริษัทเอเชียน พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (เดิม) ได้ยื่นคำขอฉบับที่ ๓๐๐๔/๘๑๓ ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๓ ขอรังวัดสอบเขตที่ดิน (ระหว่างจำนอง) โฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ จากนั้น เมื่อวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๓ ได้มีการจดทะเบียนโอนโดยการควบบริษัทตามมาตรา ๑๒๔๓ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จากบริษัทเอเชียน พร็อพเพอร์ตี้ จำกัด (เดิม) (ผู้โอน) เป็นผู้ฟ้องคดี (ผู้รับโอน) โดยใช้ชื่อเดิม และได้มีการยื่นคำขอสวมสิทธิการรังวัดในวันเดียวกันโดยธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ในฐานะผู้รับจำนองตามสัญญาจำนองฉบับลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๕ ได้มีหนังสือที่ สพ. ๕๓๓๖๔๔ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๓ และหนังสือที่ สพ. ๕๓๔๒๙๕ ลงวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ แจ้งเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดปทุมธานี สาขาธัญบุรี อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทำการรังวัดสอบเขตที่ดินระหว่างจำนองได้ ช่างรังวัดได้ออกไป

/ทำการรังวัด...

ทำการรังวัดเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๓ และดำเนินการเพิ่มเติมเมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ โดยช่างรังวัดได้รายงานการรังวัดตามแบบ ร.ว. ๓ ก. ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ปรากฏรายละเอียด ดังนี้ (๑) การรับรองแนวเขตของเจ้าของที่ดินข้างเคียง ข้างเคียงที่ดินเลขที่ที่ดิน ๕๓๔ เลขที่ที่ดิน ๙๘๘ เลขที่ที่ดิน ๙๘๙ เลขที่ที่ดิน ๙๙๐ เลขที่ที่ดิน ๕๓๙ คลองซอยที่ ๗ (ธนารักษ์ฯ) รับหมายแล้วแต่ไม่มา นำชี้เขต ได้ปฏิบัติตามหนังสือกรมที่ดิน ที่ มท ๐๖๐๖/ว ๐๕๒๕๖ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ ข้อ ๑ ด้านอื่นๆ ลงนามรับรองแนวเขตแล้ว ข้างเคียงด้านทิศตะวันออกเปลี่ยนแปลง เนื่องจากมีการรังวัดแบ่งแยกหักเป็นทางสาธารณประโยชน์เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๒ ด้านทิศใต้เปลี่ยนแปลงเนื่องจากมีการรังวัด - ลงระวางแล้ว แต่ไม่มีการจดทะเบียน (ยกเลิกวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๓๘) ด้านอื่นๆ คงเดิมแต่ได้เปลี่ยนเครื่องหมายเป็นระบบยูทีเอ็มทั้งหมดแล้ว (๒) สภาพที่ดินและการทำประโยชน์ เป็นที่ดินเปล่า (๓) ค่าขอและการรังวัด ค่าขอคงเดิม การรังวัดไม่ขัดข้อง (๔) หลักฐานการรังวัด วิธีการรังวัด รูปแผนที่และเนื้อที่ เป็นรูปแผนที่โฉนดเดิมเป็นรูปแผนที่ ร.ว.ม. ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ มาตราส่วน ๑/๘๐๐๐ เนื้อที่ ๒๙ ไร่ ๑ งาน ๗๒ ตารางวา รังวัดครั้งนี้นำรายการรังวัดเดิมไปดำเนินการ ผู้ขอ นำรังวัดตามเขตครอบครองเดิมแล้วปรากฏว่าหลักเขตเก่าอยู่ครบทุกหลัก วัดระยะได้เท่าเดิม ใช้ค่าพิภคจากเดิมคำนวณเนื้อที่และขึ้นรูปแผนที่ใหม่ มาตราส่วน ๑/๘๐๐๐ ได้เนื้อที่และรูปแผนที่เท่าเดิม (๕) การลงที่หมายในระวางแผนที่ ได้ตรวจสอบการลงระวางแล้วปรากฏว่าได้มีการลงที่หมายในระวางยูทีเอ็มและในระบบดิจิทัลไว้ถูกต้องแล้ว (๖) อื่นๆ ในที่ดินแปลงนี้มีสภาพเป็นทางลูกรังเป็นบางส่วนยาวตลอดแนวด้านทิศใต้ สอบสวนผู้ปกครองท้องที่แล้วไม่ยืนยันว่าเป็นทางสาธารณประโยชน์ สอบสวนผู้ขอแล้วยืนยันว่าเป็นทางส่วนบุคคล ตามบันทึกถ้อยคำ (ท.ด. ๑๖) ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ ปัจจุบันที่ดินแปลงนี้อยู่ในเขตปกครองท้องที่ตำบลบึงบอน (๗) ความเห็น เห็นควรใช้รูปแผนที่และเนื้อที่ตามโฉนดเดิม ดำเนินการ แกะไขหลักเขตหมายเลข ข - ๗๐๔๗ เป็น ข - ๗๐๔๘ (เดิมเขียนไว้คลาดเคลื่อน) แกะไขข้างเคียง แกะไขเลขระวางเปลี่ยนเครื่องหมายเลขที่ดินเป็นระบบยูทีเอ็ม เปลี่ยนเขตการปกครองท้องที่ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๔ และหนังสือลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามลำดับ เพื่อขอให้ดำเนินการรื้อถอนเสาและสายส่งกระแสไฟฟ้า โคมไฟส่องทางสาธารณะ พร้อมทั้งปรับสภาพที่ดินให้กลับคืนสู่สภาพเดิม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือที่ ปท ๗๓๔๐๑/๕๐ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ชี้แจงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้อุดหนุนเงินให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขยายเขตจำหน่ายไฟฟ้าเข้ามาในที่ดินของผู้ฟ้องคดี ส่วนถนนนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพียงแต่ใช้รถเกรดปรับสภาพที่ดินของผู้ฟ้องคดีให้เรียบเท่านั้น ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันรื้อถอนและขนย้ายวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เช่น เสาไฟฟ้า สายส่งกระแสไฟฟ้าและโคมไฟส่องทางสาธารณะ รวมทั้งอุปกรณ์ต่างๆ ออกจากที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ เลขที่ที่ดิน ๕๓๓ ตำบลบึงบอน อำเภอหนองเสือ

/จังหวัด...

จังหวัดปทุมธานี พร้อมทั้งปรับสภาพที่ดินแปลงดังกล่าวให้กลับคืนสู่สภาพเดิม และห้ามมิให้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเข้ารบกวนการครอบครองที่ดินแปลงดังกล่าว ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้น มีคำพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นฟ้องด้วยจึงอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ต้องร่วมกันหรือแทนกันรื้อถอนและขนย้ายวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ออกจากที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๔๕๓ เลขที่ดิน ๕๓๓ ตำบลบึงบอน อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี พร้อมทั้งปรับสภาพที่ดินแปลงดังกล่าวให้กลับคืนสู่สภาพเดิมหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐ บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้น ทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น มาตรา ๑๓๐๔ บัญญัติว่า สาธารณสมบัติของ แผ่นดินนั้น รวมทรัพย์สินทุกชนิดของแผ่นดินซึ่งใช้เพื่อสาธารณประโยชน์หรือสงวนไว้ เพื่อประโยชน์ร่วมกัน เช่น... (๒) ทรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน เป็นต้นว่า ที่ชายตลิ่ง ทางน้ำ ทางหลวง ทะเลสาบ...

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ เลขที่ดิน ๕๓๓ ตำบลบึงบอน อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี มีเนื้อที่ ๕๐ ไร่ เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๒๓ ขณะนาวาอากาศเอก จำลอง บุญยิ่ง เป็นเจ้าของที่ดิน ได้จดทะเบียนแบ่งแยกที่ดินออกเป็น แปลงย่อยอีก ๔ แปลง แต่ละแปลงมีเนื้อที่ ๕ ไร่ เป็นโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๕ (ภายหลัง ได้แบ่งแยกออกเป็นแปลงย่อยอีก ๗ แปลง) เลขที่ ๕๙๐๔ (ภายหลังได้แบ่งแยกเป็นแปลงย่อย อีก ๓ แปลง) เลขที่ ๕๙๐๓ (ภายหลังได้แบ่งแยกเป็นแปลงย่อยอีก ๙ แปลง) และเลขที่ ๕๙๐๒ เรียงตามลำดับจากทิศตะวันตกไปยังทิศตะวันออก ที่ดินทั้ง ๔ แปลงดังกล่าวตั้งอยู่ด้านในสุดของ ที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ปลายสุดของที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๒ ติดต่อกับถนนเลียบบคลอง แอลสามซ้ายฝั่งตะวันตก ส่วนที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ คงเหลือเนื้อที่ ๓๐ ไร่ มีลักษณะ เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ด้านทิศตะวันตกติดคลองซอยที่ ๗ ด้านทิศตะวันออกติดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๕ ที่แยกไปจากที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ส่วนด้านทิศเหนือและทิศใต้ติดที่ดินแปลงอื่น นอกจากนี้ ปรากฏข้อมูลการจดทะเบียนแบ่งแยกเป็นทางสาธารณประโยชน์ จำนวน ๒ แปลง ประกอบด้วย ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ (ซึ่งต่อมาผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์) โดยปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๓๙ จดทะเบียนแบ่งแยกที่ดินด้านทิศตะวันตกส่วนที่

/ต่อกับคลอง...

ต่อกับคลองซอยที่ ๗ เป็นส่วนหนึ่งของถนนเลียบบคลองซอยที่ ๗ ซึ่งคั่นระหว่างคลองซอยที่ ๗ กับที่ดินของผู้ฟ้องคดี และที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๙๐๕ ซึ่งต่อมาได้แบ่งแยกออกเป็นแปลงย่อยอีก ๗ แปลง และได้แบ่งหักเป็นทางสาธารณประโยชน์เนื้อที่ ๙๔ ตารางวา ทางด้านทิศใต้ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๒

ข้อเท็จจริงปรากฏต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีได้ซื้อที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ จากนางประยูร บุญยิ่ง ผู้จัดการมรดกของนาวาอากาศเอก จำลอง บุญยิ่ง ตามสัญญาซื้อขายที่ดินลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๓๗ โดยได้ตรวจสอบก่อนมีการซื้อขายแล้วไม่ปรากฏแนวเขตทางพิพาทในโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ปรากฏตามข้อความที่ระบุในสัญญาซื้อขายว่าก่อนซื้อขายและรับมอบที่ดินได้มีการตรวจสอบสภาพที่ดินแล้วว่าไม่มีสิ่งปลูกสร้าง เป็นที่นา ไม่มีการเช่าแต่อย่างใด ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอรังวัดสอบเขตโฉนดที่ดินต่อสำนักงานที่ดินจังหวัดปทุมธานี สาขาธัญบุรี พบว่าที่ดินด้านทิศใต้มีสภาพเป็นถนนลูกรังกว้างประมาณ ๘ เมตร และมีการปักเสาและพาดสายส่งกระแสไฟฟ้ายาวตลอดแนวด้านทิศใต้ ซึ่งเจ้าหน้าที่รังวัดได้นัดตัวแทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และตัวแทนของนายอำเภอนองเสือมาให้ถ้อยคำต่อเจ้าหน้าที่ ซึ่งตัวแทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และตัวแทนของนายอำเภอนองเสือ (นายเวียง เทพธัญญะ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๘ ตำบลบึงบอน) ต่างให้ถ้อยคำตรงกันว่า ไม่ยืนยันว่าสภาพทางลูกรังที่ปรากฏในที่ดินเป็นทางสาธารณประโยชน์ ปรากฏตามบันทึกถ้อยคำลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๓ จากข้อเท็จจริงดังกล่าว จึงรับฟังได้ว่า ไม่มีการอุทิตที่ดินทางด้านทิศใต้ของโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ให้เป็นทางสาธารณะที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันแต่อย่างใด

คดีจึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า มีการใช้ทางพิพาท (ขอยล้าฎเงิน) เป็นทางสาธารณะสำหรับประชาชนโดยปริยาย อันจะเป็นผลให้ทางพิพาทดังกล่าวเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน ตามมาตรา ๑๓๐๔ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือไม่ นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างบันทึกถ้อยคำของนายเวียง เทพธัญญะ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๘ ตำบลบึงบอน อำเภอนองเสือ จังหวัดปทุมธานี ที่ให้ถ้อยคำต่อเจ้าหน้าที่ ณ ที่ว่าการอำเภอนองเสือ เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๕ และบันทึกถ้อยคำลงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๕ ของนายณัฐพล ล้ำภูเงิน เจ้าของที่ดินข้างเคียง โดยบันทึกถ้อยคำของนายเวียง สรุปลงได้ว่า บิดาของนายเวียงเคยเป็นเจ้าของที่ดินในบริเวณพิพาท เจ้าของที่ดินที่พิพาทคนเดิม (นาวาอากาศเอก จำลอง บุญยิ่ง) ได้แบ่งแยกที่ดินเป็น ๕ แปลง (รวมแปลงโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓) เพื่อขายเป็นสวนเกษตร และได้ทำเป็นถนนรอบแปลงกว้างประมาณ ๔ เมตร รวมทั้งยังได้ทำถนนภายในแปลงแบ่งทั้ง ๔ แปลง ถนนดินทางด้านทิศใต้ได้มีชาวบ้านคนอื่นๆ และผู้ซื้อที่ดินจากนาวาอากาศเอก จำลอง ใช้สัญจรและนำผลผลิตผลทางการเกษตรออกสู่ถนนเลียบบคลอง ๗ ไปจำหน่ายได้ เนื่องจากผู้ซื้อที่ดินทั้ง ๔ แปลงเป็นพรรคพวกกันเองต้องการซื้อที่ดินเพื่อทำสวนผลไม้ ทางเส้นนี้เมื่อเข้าช่วงฤดูฝนหญ้าขึ้นรก

/เป็นหลุมเป็นบ่อ...

เป็นหลุมเป็นบ่อ ประชาชนขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปรับพื้นถนน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ประสานงานไปยังองค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานีให้ปรับพื้นถนนรวม ๒ ครั้ง เมื่อช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๖ และปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๙ และบันทึกถ้อยคำของนายณัฐพลได้ให้ถ้อยคำในทำนองเดียวกับนายเวียง พิจารณาแล้วเห็นว่า บันทึกถ้อยคำที่ว่า นาวาอากาศเอก จำลอง ได้ทำถนนรอบแปลงและภายในแปลงแบ่งที่ดิน โดยถนนทางทิศใต้มีชาวบ้านและผู้ซื้อที่ดินจากแปลงแบ่งใช้สัญจรและนำผลผลิตผลทางการเกษตรไปจำหน่าย เนื่องจากผู้ซื้อที่ดินทั้ง ๔ แปลงเป็นพรรคพวกกันเองนั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏว่าขณะที่นาวาอากาศเอก จำลอง เป็นผู้มกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ได้มีการแบ่งแยกที่ดินเป็นแปลงย่อยอีก ๔ แปลง แต่ไม่ปรากฏว่าได้มีการแบ่งหักที่ดินเป็นทางสาธารณะประโยชน์แต่อย่างใด ส่วนที่อ้างว่ามีการใช้ถนนทางด้านทิศใต้เป็นทางสัญจรนั้น พฤติการณ์ดังกล่าวย่อมเป็นการใช้ทางพิพาทในลักษณะพึ่งพาอาศัยกัน อันเป็นวิถีชีวิตการอยู่ร่วมกันของกลุ่มคนที่มีความเกี่ยวพันกันหรือมีความคุ้นเคยกันเท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาที่จะให้บุคคลทั่วไปใช้เป็นทางสัญจรแต่อย่างใด กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่าเจ้าของที่ดินเดิมได้แสดงเจตนาอุทิศที่ดินพิพาทให้สำหรับประชาชนทั่วไปใช้เป็นทางสาธารณะโดยปริยาย อันจะเป็นผลให้ทางพิพาทดังกล่าวตกเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันตามมาตรา ๑๓๐๔ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นอกจากนี้ แม้วานายเวียงจะดำรงตำแหน่งเป็นผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๘ ตำบลบึงบอน อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี มีอำนาจหน้าที่ดูแลรักษาที่ดินอันเป็นที่สาธารณะก็ตาม แต่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า บิดาของนายเวียง (กำนันทวีศักดิ์ เทพธัญญะ) เคยเป็นเจ้าของที่ดินแปลงแบ่งแยกจากโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ และบิดาของนายเวียงได้ขายที่ดินแปลงดังกล่าวให้แก่ นายณัฐพล ดังนั้น นายเวียงและนายณัฐพลจึงเป็นผู้มีความเกี่ยวพันใกล้ชิดกับทางที่พิพาท บุคคลทั้งสองจึงเป็นผู้มีส่วนได้เสียกับทางพิพาทโดยตรง บันทึกถ้อยคำของบุคคลทั้งสองที่อ้างว่า ทางพิพาทเป็นทางสาธารณะประโยชน์มาตั้งแต่นาวาอากาศเอก จำลอง เป็นเจ้าของที่ดิน จึงไม่มีน้ำหนักพอที่จะรับฟัง ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า นายณัฐพล เคยมีหนังสือลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ ถึงผู้ฟ้องคดีชี้แจงเกี่ยวกับทางพิพาทว่า ก่อนที่นายณัฐพลซื้อที่ดินต่อจากกำนันทวีศักดิ์มีทางพิพาทอยู่แล้ว และกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างภาพถ่ายของนางสำรวย พรหมอ่อน เพื่อสนับสนุนข้ออ้างที่ว่า ทางพิพาทมีอยู่ก่อนปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ทั้งสองกรณีเป็นข้ออ้างในทำนองเดียวกันว่า ทางพิพาทมีอยู่ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีซื้อที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ และมีประชาชนใช้สัญจรเข้าออกนั้น ย่อมขัดหรือแย้งกับที่ได้วินิจฉัยข้างต้น กรณีจึงไม่อาจรับฟังได้เช่นกัน สำหรับแผนที่ตามเอกสารท้ายคำแก้อุทธรณ์ หมายเลข ๓ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าถนนคลองส่งน้ำสาธารณะประโยชน์ คลองส่งน้ำสายที่ ๓ ด้านทิศตะวันออกของที่ดินเป็นถนนที่ไม่มีทางออก ก่อนปี พ.ศ. ๒๕๒๘ หากชาวบ้านต้องการออกสู่ทางถนนสาธารณะประโยชน์ ถนนเลียบบคลองซอยที่ ๗ จะต้องเดินทางตามแนวเส้นสีแดงที่อ้างในแผนที่ท้ายคำแก้อุทธรณ์

/ซึ่งมีระยะทาง...

ซึ่งมีระยะทางประมาณ ๙ กิโลเมตร ดังนั้น การใช้ทางพิพาทออกสู่ถนนสาธารณะประโยชน์ ถนนเลียบบคลองซอยที่ ๗ จึงใกล้กว่า นั้น เห็นว่า ข้ออ้างดังกล่าวย่อมมีความหมายว่า ทางพิพาท เป็นทางลัดออกสู่ถนนเลียบบคลองซอยที่ ๗ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า เป็นทางที่สะดวกและ รวดเร็วกว่าไปตามทางเส้นสีแดงที่ปรากฏในแผนที่ท้ายคำแก้อุทธรณ์ อย่างไรก็ตาม การใช้ ทางพิพาทดังกล่าวเป็นทางสาธารณะออกสู่ถนนเลียบบคลองซอยที่ ๗ ได้ จะต้องปรากฏด้วยว่า เจ้าของที่ดินยินยอมให้ใช้ทางพิพาทเป็นทางสาธารณะด้วยหรือไม่ มิเช่นนั้นแล้วการใช้ทางพิพาท ย่อมกลายเป็นการใช้อย่างวิสาสะ ซึ่งไม่มีกฎหมายรับรองให้กระทำได้ ข้ออ้างของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่อาจรับฟังได้

กรณีที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานีเข้าดำเนินการตามคำร้องขอของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปรับเกรดพื้นผิวจราจรทางพิพาทครั้งแรกในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเห็นว่า ทางพิพาทได้ปรากฏเป็นแนวทางมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ นั้น เห็นว่า เมื่อมีการปรับปรุงทางยอมทำให้ทางพิพาทปรากฏชัดเจนว่าเป็นทางสัญจรได้ และอาจทำให้ ชาวบ้านใช้ทางพิพาทเป็นทางผ่านไปสู่ถนนเลียบบคลองซอยที่ ๗ โดยไม่ทราบว่าเป็นที่ดินมีเอกสาร สิทธิของบุคคลอื่น จึงเข้าใจว่าเป็นทางสาธารณะประโยชน์ อย่างไรก็ตาม โดยลักษณะของ ทางสาธารณะอาจเป็นได้ ๒ กรณี คือ เจ้าของที่ดินอุทิศให้เป็นทางสาธารณะกับการที่มีประชาชน ใช้สอยเป็นเวลานานโดยไม่มีการหวงห้ามเข้าลักษณะเป็นทางสาธารณะโดยสภาพการใช้งาน ซึ่งกรณีการพิจารณาว่าเข้าลักษณะการเป็นทางสาธารณะตามมาตรา ๑๓๐๔ (๒) แห่งประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือไม่ นั้น หมายถึง การที่เจ้าของที่ดินยินยอมให้ประชาชนทั่วไป เข้าไปใช้ประโยชน์ในที่ดินของตน เป็นเวลานานกว่า ๑๐ ปี โดยไม่มีการแสดงเจตนาหวงกัน ย่อมถือว่าเป็นการอุทิศโดยปริยาย เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดปทุมธานี เข้าปรับปรุงทางที่พิพาทครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งทำให้เกิดถนนเป็นทางสัญจรของชาวบ้าน แต่ผู้ฟ้องคดีได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองรื้อถอนและขนย้าย วัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เช่น เสาไฟฟ้า สายส่งกระแสไฟฟ้า และโคมไฟส่องทางสาธารณะ รวมทั้ง อุปกรณ์ต่างๆ เป็นต้น ออกจากที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ เลขที่ดิน ๕๓๓ ตำบลบึงบอน อำเภอหนองเสือ จังหวัดปทุมธานี เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ จึงเป็นระยะเวลาไม่ถึง ๑๐ ปี อีกทั้งเมื่อได้พิจารณาจากข้อเท็จจริงที่ว่า ทางพิพาท (ขอยล่ำภูเงิน) มีครัวเรือนพักอาศัย จำนวน ๒ หลัง คือ บ้านเลขที่ ๔๙/๖ ของนายชยพลหรือชอศักดิ์ ตังเดชะหิรัญ และบ้านเลขที่ ๔๙ ของนายณัฐพล ล่ำภูเงิน อีกทั้งถนนและเสาไฟฟ้ามาสิ้นสุดที่บ้านเลขที่ ๔๙ และบ้านเลขที่ ๔๙/๖ เท่านั้น ซึ่งจะเห็นได้ว่า ตามปกติของทางสาธารณะจะต้องมีเสาไฟฟ้าตลอดแนวถนน การปักเสาไฟฟ้า จะปักเสาพาดสายไปตลอดแนวถนนจนสุดเขตที่สาธารณะ กรณีนี้แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะให้การว่า

/สาเหตุเป็นเพราะ...

สาเหตุเป็นเพราะไม่มีงบประมาณทำให้ไม่สามารถปักเสาไฟฟ้าไปจนสุดทางก็ตาม ย่อมแสดงให้เห็นว่าทางพิพาทยังไม่ใช่ทางสาธารณะที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกันเช่นกัน

เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า ไม่มีการอุทิกทางพิพาท (ชอยล้งาญเงิน) ให้เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน และไม่ถือว่าทางพิพาทเป็นทางสาธารณะโดยสภาพการใช้งาน อันจะเป็นผลให้ทางพิพาทดังกล่าวเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน ตามมาตรา ๑๓๐๔ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่ดินดังกล่าวจึงยังคงเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ฟ้องคดีตามกฎหมาย ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจในการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบกตามมาตรา ๖๗ (๑) ให้มีและบำรุงการไฟฟ้าหรือแสงสว่างตามมาตรา ๖๘ (๒) กับคุ้มครองดูแลและรักษาทรัพย์สินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตามมาตรา ๖๘ (๘) แห่งพระราชบัญญัติสภาพาบลและองค์การบริหารส่วนตาบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจในการใช้สอยหรือเข้าครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของผู้ฟ้องคดีในการสร้างและบำรุงรักษาซึ่งระบบการส่งพลังงานไฟฟ้าตามมาตรา ๓๔ และไม่มีอำนาจเดินสายส่งคักยสูงหรือสายส่งคักยต่ำไปได้ เหนือ ตาม หรือข้ามพื้นดิน หรือปัก หรือตั้งเสาสถานีไฟฟ้า หรืออุปกรณ์ต่างๆ ลงในหรือบนพื้นดินของผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค พ.ศ. ๒๕๐๓ การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่เข้าไปปักเสาไฟฟ้า สายไฟฟ้าพร้อมโคมไฟส่องทางสาธารณะ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขยายเขตไฟฟ้าสาธารณะ โดยการพาดสายส่งไฟฟ้าด้วยสายอลูมิเนียมหุ้มฉนวนและติดตั้งโคมไฟส่องทางสาธารณะ จำนวน ๑๓ ชุด ในที่ดินของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำละเมิด ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คดีนี้ผู้ฟ้องคดีไม่ประสงค์ฟ้องเรียกค่าเสียหายแต่ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองรื้อถอนและขนย้ายวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เช่น เสาไฟฟ้า สายส่งกระแสไฟฟ้า และโคมไฟส่องทางสาธารณะ รวมทั้งอุปกรณ์ต่างๆ เป็นต้น ออกจากที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ เลขที่ดิน ๕๓๓ ต่าบลบึงบอน อำเภอนองเสื่อ จังหวัดปทุมธานี ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงต้องร่วมกันในการรื้อถอนและขนย้ายเสาไฟฟ้า สายไฟฟ้าพร้อมโคมไฟส่องทางสาธารณะ รวมทั้งอุปกรณ์ต่างๆ ออกจากที่ดินของผู้ฟ้องคดี สำหรับกรณีคำขอให้มีการปรับพื้นที่ที่มีถนนให้มีสภาพเดิมนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าเจ้าของที่ดินรายเดิม (นาวาอากาศเอก จำลอง บุญยง) ได้ปรับปรุงขึ้นเพื่อใช้ประโยชน์มิใช่เป็นการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มาตั้งแต่ต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพียงปรับปรุงให้ทางมีสภาพใช้งานได้ดียิ่งขึ้นเท่านั้น ประกอบกับสภาพของทางไม่อาจแบ่งแยกได้ว่าสภาพของทางในส่วนที่เจ้าของที่ดินรายเดิมจัดทำขึ้นกับสภาพของทางในส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปรับปรุงมีความแตกต่างกันเช่นใด ทั้งผู้ฟ้องคดีก็มิได้แสดงพยานหลักฐานใดให้ศาลเห็นถึงความแตกต่างดังกล่าวนับแต่ผู้ฟ้องคดีรับโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินมาเป็นของตน ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่จำต้องปรับปรุงทางพิพาทให้คงสภาพเดิมตามคำขอท้ายฟ้อง และเมื่อได้วินิจฉัยว่าทางพิพาทยังคงเป็น

/ที่ดินของ...

ที่ดินของผู้ฟ้องคดีตามกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยอมไม่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะเข้ารบกวนการครอบครองที่ดินส่วนที่พิพาทดังกล่าว

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

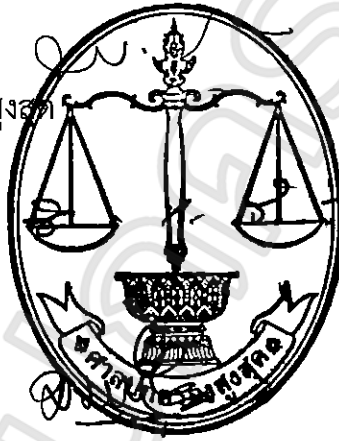
พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันรื้อถอนและขนย้ายเสาไฟฟ้า สายไฟฟ้าพร้อมโคมไฟส่องทางสาธารณะ รวมทั้งอุปกรณ์ต่างๆ ในที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๔๕๓ ของผู้ฟ้องคดี ให้แล้วเสร็จภายใน ๑๘๐ วัน นับแต่วันที่คำพิพากษามีผลที่สุด

นายประนัย วนิชชานนท์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ประนัย วนิชชานนท์

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายประสาธ พงษ์สุวรรณ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายชัยโรจน์ เกตุกำเนิด
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสะท้อน ชูสกุล
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายรังสิกร อุปพงศ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

รังสิกร อุปพงศ์

ตุลาการผู้แถลงคดี : นางสาวอมรา สัจจาสัย

